

2006. június, XVI. évf. 2. (45.) szám
A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

oázis

Kopogtató

❖ Olyan életérzésünk lehet, mint egy hajónak, amely lassan elsüllyed. ❖ Szükségem van rád, hogy kipihenjem magam nálad! ❖ Ha megszűnik a pörgés, világosabban látjuk, min kell változtatnunk. ❖ A kincs nem vesz el, csak néha nem vesszük észre. ❖ Talán belekerültünk egy bizonyítási kényszerbe... ❖ Mosolyt nem fakaszthatunk a szomorkodók arcán fancsali képpel. ❖ Megtanulni, megtanítani nemet mondani. ❖

Felszítani a szeretet tüzét

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Esszé	4
Mindennapjaink	6
A pápára figyelünk	22
Kentenich atya tanításából	24
Tilman atya válasza	26
Őszidő	27
Otthonra találtunk	30
Gyereknövelde	32
Egymásra találtunk	35
Riport a Górány házaspárral	36
Női oldal	42
Ép lélek ép testben legyen!	44
Főzőcske	46
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	47
Gyerekszám	48
Schönstatti hírek	49
Schönstatti Európa Családfórum	54
Fiatalkor Oázisa	60

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon.

Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen állítják elő.

Újságunk házigazdája a Soproni Régió volt. Köszönjük írásait.

Őket a Pécsi Régió követi. A következő témát választották: Szenteljük meg világunkat! A Magyar Katolikus Püspöki Kar által meghirdetett imaévben még erősebben érezzük a felelősséget szűkebb/tágabb környezetünkért. Mit tehetünk és hogyan? Várjuk megtapasztalásaitokat a következő címre **szepember15-ig**:

Sallai+Karikó oazis@schoenstatt.hu.

OÁZIS 2006. június, XVI. évf. 2. (45.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. **Felelős kiadó:** az Egyesület elnöke, 8272 Obudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és Cili, Fajkuszné Bertha Zsófia, Fehér Zoltán és Marika, Ferenczy Attila és Tündi, Gál László és Szilvi, Górány Róbert és Rita, Gólya Zoltán és Csörgő Ottília, Kelecsényi Réka, Náduvvari András és Rita, Nagy Emőke, Németh Nóra, Palásthy Anna, Pelle Tamás és Ági, Perei Gábor és Nóra, Szelestei Rita, dr. Varga József és Kata, Virágh Anna • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Heiszter Csaba és Erika, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Karikó Éva • **Nyomás:** D-plus Nyomda 1033. Budapest Szentendrei út 89-93.

A láng parázs lesz, majd hamu. Hogyan éleszthető újra?

Sok gyereket akartam gyerekkorom óta. Megvalósult az álmom. Amióta az eszemet tudom, olyan foglalkozást kerestem, ahol a legelesettebbeknek segíthetek. Elértem célomat.

Rendes otthonban nőttem fel. Ebből sem nagyon tudok engedni.

Idősödő szüleimnek szeretném a sok értem tett jót meghálálni. Ezért semmi áldozatot nem sajnálok.

Úgy tanultam: dolgozni: csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen... – tartom magam hozzá, de túlóra nélkül nem megy.

Minél többet adsz egy közösségnek, annál többet kapsz is. Esténként és hétvégeként tehát a közösséget szolgálom.

Ugye, valamennyien felismerjük magunkat legalább az egyik kijelentésben? Talán olyan is akad közöttünk, aki mindegyiket elmondhatja magáról... Kikezddhetetlen célok és eszmények. Fontos, hogy ilyen nemes dolgok vezéreljék az embert. De az arra való törekvés, hogy mindig mindent tökéletesen lássunk el, csapda is lehet.

Talán belekerültünk egy bizonyítási kényszerbe: lássa anyám, hogy nálunk rend van... mondja végre apám, hogy látom, fiam, vitted valamire. Ez állandó teljesítménynövelésre sarkallhat, azonban ezzel párhuzamosan növekedhet bennünk a fáradtság, kimerültség és legyünk őszinték: mindezzel párhuzamosan csökken a hatékonyságunk is...

Az önzetlenség álcája arra kényszeríthet, hogy a személyes igényeinkről elfeledkezzünk: Ó, én nem számítok. Én ezt is kibírom... És lassan eltűnik az életünkből a nevetés, az érzelmek, a pihenés... Nem jut idő alvásra, mozgásra, feltöltődésre...

Ha hagyjuk ezeket a jelenségeket eluralkodni az életünkön, mindannyian szegényebbekké válunk. Hiszen adni csak az tud, akinek van. Mosolyt nem fakaszthatunk a szomorkodók arcán fancsali képpel...

Legyünk találékonyak, segítsük egymást: töltsünk fel újra meg újra örömmel, szeretettel. Idézzük fel egykori kedves jelmondatunkat: Megálunk, elidőzünk – hogy újra örömforrássá válhassunk.

Mit tehetünk, ha fáradtak vagyunk?

sok munkától kimerülünk, mert túl sok a feladat és túl keveset alszunk. A fáradtság többféle lehet: van olyan fáradtság, amely egészséges és van, amely rombolja az embert. Aki egészséges módon fáradt, hamar felüdül, ha néhány órát alszik, például miután a kertben felszedte a krumplit. Van azonban olyan fáradtság, amely nyomasztó, amely pl. a kimerültségből fakad. Sokszor oda vagyunk feszítve egy feladatra, amit meg kell oldanunk. Például a munkahelyen a ránk osztott munka felét sem tudjuk elkészíteni határidőre. Akár három helyről is jönnek a feladatok, amelyeket egy napon kellene elvégezni. Egyszerre több helyen kellene lennünk. Ezt a stresszes lelki állapotot hazavisszük, és ha még otthon is „rumli” vár vagy éppen a gyerekek veszekednek, akkor az idegeink túl feszülnek. Nem tudunk feloldódni. Olyan az életérzésünk, mint egy hajónak, amely lassan elsüllyed.

A házasságunkban is elfáradhatunk. Az lehet az érzésünk, hogy nem következett be a megálmodott nagy boldogság, és a férjem/feleségem már nem fog megváltozni. Elfárad a szeretetünk. Alig hisszük el, hogy ez ellen tehetünk valamit. Ekkor önmagunk körül keringünk, saját panaszunkat élvezzük hallgatni. Ez rombolja személyiségünket.

Ha fáradtak vagyunk, megállunk, gondoskodunk arról, hogy ki tudjuk magunkat pihenni, hogy kikapcsoljunk. Azonban ha a beteges fáradtság helyzetében vagyunk, nagyon nehéz abbahagyni a munkát. Ha belsőleg valami hajszol vagy önsajnálatusunk betölt bennünket, nagyon nehéz pihenő helyzetbe kerülni.

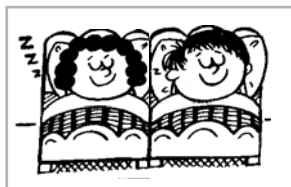
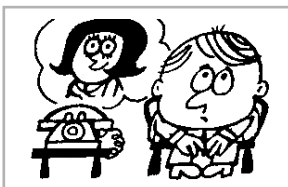
Úgy tudunk a fáradtságon úrrá lenni, ha valaki belsőleg kitölt bennünket. Ez a valaki Jézus. Kentenich atya pl. a tabernákulum előtt töltött néhány percet az Oltáriszentséggel. Máté evangéliumában olvashatjuk Jézus szavait: „Jöjjetek hozzám mindnyájan akik megfáradtatok és terheket hordoztok, én felüldítlek titeket.” (Mt 11,28)

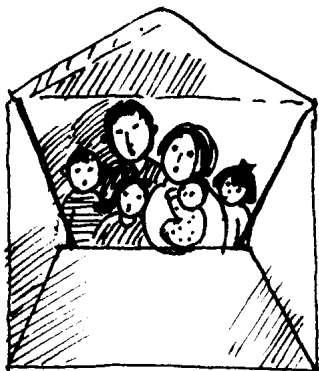
Ha fáradtak vagyunk, jó lenne megtalálnunk Jézust. De hol keressük? Schönstattban megtanultuk és tapasztaltuk, hogy Jézus a házastársunk szívében is jelen van. Azt mondhatjuk tehát a házastársunknak: „Szükségem van rád, hogy kipihenjem magam nálad!” Ez lehet akár egy perc is. A másikkal való találkozás erőt ad.

Ha fáradtnak érzem magam a munkahelyen, talán segít, ha telefonon beszélhetek a társammal néhány percet. Nem is fontos a kimerültségről, a munkáról beszélni, sokszor elég csak hallani a társunk hangját. Amikor hazamegyek stresszesen és pihenésre van szükségem, megállok, társamhoz fordulok és szótlanul pihenünk néhány percet, talán a háziszentélyben. Néha elég egy kedves pillantás, kacsintás a feleségre vagy valami más jel, amivel társunkat biztatjuk, jelezzük, hogy megpihenhet nálunk egy kicsit.

Van, amikor ez a néhány perc már nem elég, hosszabb időre van szükségünk, hogy kipihenjük magunkat. Kimerültek vagyunk, nincs energiánk beszélgetni, nincs időnk vagy alkalmunk együtt sétálni, kikapcsolódni. Ekkor kihasználhatjuk az egymásnál történő pihenésre az alvásidőt. Ha a házastársak egymással alszanak, egész éjszaka elidőzhetnek együtt. Lelki kapcsolat jöhet létre közöttünk. Ha egymással alszunk, tudassuk társunkkal, hogy jelen vagyunk számára, pl. egymás felé fordulunk vagy megfogjuk egymás kezét... Ha jelen vagyunk egymás számára, akkor magasabb minőségű lesz az alvásunk.

Ha fáradtak vagyunk, megállunk. Megpróbáljuk félretenni mindazt, ami lefoglal bennünket. Egymáshoz fordulunk és kipihenjük magunkat társunknál és a Jóistennél. Isten jelenlétében – aki társunk által is szól hozzánk – közösen szemléljük az eseményeket vagy a helyzetet, amely a kimerültséghez vezetett. Ha megszűnik a pörgés, világosabban látjuk, min kell változtatnunk vagy hova fordulhatunk, ahonnan erőt tudunk meríteni. A megállás, a pihenés ideje így nem elvesztegetett idő, hanem a feltöltődés ideje, amikor (hasonlóan az autóhoz) feltankolunk, hogy tovább tudjunk menni.

Újraéleszteni a szeretetet

A láng parázs lesz, majd hamu, ha nem élesztjük újra. A kiégés – mely mindnyájunkat fenyeget – képszerű fogalom, az egykor működő energiaforrás megszűnésig tartó gyengülését írja le. Ez nem történik hirtelen, hanem folyamatosan, több szakaszban. Ha hagyjuk.

Amikor a tanár számára a diákból gyerekanyag lesz, az orvos számára a betegből hármás-ötös. Ha a feleség számára az otthonalakítás kínos robot, a szülők számára a gyerekekkel való játék gyorsan kipipálandó feladat... Talán a központ építése havi x ezer forint átutalása...

Ti is éreztetek már hasonlóan?

Hogyan élesszük újra a szeretetet a szívünkben? Hogyan segítsünk magunkon és másokon, ha úgy érezzük, kimerültek a testi-lelki erőforrásaink?

Kis tüzelés-technológia

- 1.) **Előkészítjük, felvágjuk a fát.** Közben lesz egy-két víz- vagy vérhólyag a tenyerünkön. – A szeretet is fáj néha... Amikor azon dolgozunk, hogy a szeretet tüze újra égjen, az a munka is áldozatokat követel.
- 2.) **Megfelelően bélelt, azaz samotzott kályhában kezdünk fűteni.** Aki ritkán samottoztatja a kályháját, annak megrepedezik, s emiatt füstöl. – A szeretet is igényli, hogy óvjuk, „béleljük” magunkat, a családjunkat. A gonosz sokszor fondorlatos módon ejt sebet rajtunk. Megóvjuk a rossz hatásoktól magunkat és szeretteinket: pl. azzal, hogy ritkán nézünk tévét.
- 3.) **Még mindig az előkészítés: „kikergetjük” a kéményben lévő légdugót.** Ha csak ritkán használjuk fűtésre kályhánkat, előfordulhat, hogy amiatt nincs a kéményben huzat, mert egy láthatatlan dugó azt meggátolja. A megoldás: föl kell menni a padlásra, és egy papírral ki lehet égetni a kellemetlen „vendéget”. – Közöttünk is van úgy, hogy visszafelé sülnek el a dolgok. Noha a legjobb szándékkal közeledek a házastársam felé, mégis

„füstös” közöttünk a légkör. S csak egy egészen kicsi dolog kell, hogy helyreálljon minden: egy simogatás, egy jó szó, egy ölelés.

4.) **Megrakjuk a kályhát: papír, gyújtós, majd öregebb fadarabok.** Csak papírral és farönkökkel nagyon nehéz begyújtani: kell az apróra vágott gyújtós is. – Az apró dolgok fontosak a mi életünkben is. Nélkülük nem lehet nagy dolgokat végbe vinni. Az otthon hangulatához sok aprósággal járulhatunk hozzá. Ebben a nők erősebbek, de a férfi is megtanulhatja.

5.) **Ég a tűz, a lángokba nézünk, elcsendesedünk.** A lángok játékát figyelve: lelassítunk. Csendesebbek, szemlélődőbbek vagyunk. – Mi sem rohanhatunk el a szeretet nagy pillanatai mellett. Megállunk, elidőzünk és örömforrássá válunk... Hagyjuk, hogy a tűz élménye mélyen átjárjon minket. Ezeket a pillanatok később is felidézzük. Talán nem is annyira szavakkal, hanem pl. megszorítjuk egymás kezét: „Emlékszel... a tűznél...” S mindketten, csendben, újra átéljük a csodát.

6.) **Még izzik a parázs. Mielőtt teljesen kihunyna a tűz, bezárjuk a kályhaajtót.** Így hosszú ideig megtartja kályhánk a meleget. – Nem rohanunk mi sem egyik örömtől a másikig: megtanuljuk túlélni a nehéz időszakokat. Elfogadjuk, hogy – sem én, sem a társam – nem élünk mindig egyforma hőfokon. Az előző közös élményből erőt merítünk; és készülünk a következő örömteli találkozásra. A közöttünk lévő szeretetet mi sem hagyjuk teljesen kihűlni. Újra és újra felélesztjük. Amint a langyos kályhát is könnyebb felfűteni, úgy mi is könnyebben szeretünk, ha éberen tartjuk a szeretetet. Fagyos légkörből nehezebb elindulnunk, s onnan a cél is nagyon messzinek tűnik.

7.) **Ha úgy érezzük: fázunk, akkor odamegyünk és nekidőlünk a cserépkályhának.** – Amikor valami nehéz, a Szűzanyára támaszkodunk. Ő erős, és mi, Vele együtt túlélnünk mindent... Ő segít újraéleszteni fogyatkozó szeretetünket.

Úgy legyen. Amen.

*Depresszió,
avagy
a jó lelki vezető*

Egyszer Tilmann atyával arról beszélgettünk, hogy a házastársak sokszor többet tudnak segíteni egymásnak, mint egy lelki vezető. Jobban ismerik egymást, rezdülésekből és pillanatnyi lelkiállapotokból is tudnak következtetni. Egy papot akár öt perc alatt „leveszünk a lábáról”, megértéssel fogadja siránkozásainkat, azonosul velünk, mivel kevésbé lát bele a helyzetünkbe. A házastársunk ugyanakkor egy perc alatt elintézheti a problémánkat. Egy jó tanáccsal. Akár egy legyintéssel is... Ez persze rosszul esik abban a pillanatban, de később esetleg belátjuk, hogy igaza volt.

A hosszú tél végére egyre fáradtabbnak, ingerültnek, feszültnek éreztem magamat. Keveset aludtam, nem tudtam eleget pihenni...

Kezembe került egy újság, melyben a depresszióról volt szó, mégpedig jó sok pontban felsorolva a legjellemzőbb tüneteket. Elolvasva ezeket, rögtön úgy éreztem, legalább a fele igaz rám:

- ❖ egyre kimerültebbnek érzem magam,
- ❖ lelassultam, minden tovább tart, mint korábban,
- ❖ meg kell erőltetnem magam, hogy megfeleljek az elvárásoknak,
- ❖ nem szeretném, ha észrevenné bárki is, hogy éppen képtelen vagyok megbirkózni a feladataimmal,
- ❖ mostanában nincs kedvem semmihez, és gyakran kételkedem a képességeimben,
- ❖ nehezemre esik odafigyelni valamire,

- ❖ folyton ingerült vagyok, sokszor dühös vagyok a gyerekeimre,
- ❖ arra vágyom, hogy végre békén hagyjanak,
- ❖ néha jólesne egy kicsit egyedül lenni, de félek másra bízni őket...

Hát elég hosszú volt a lista!

Még aznap este egy feszült pillanatban közöltem a férjemmel, hogy én már a depresszió felé haladok, nem is értem, hogy nem vette észre, hiszen az újságban is ezt olvastam...

Ő rám nézett és a következő pillanatban már mondta is: „Minek olvasol ilyeneket, még elhiszed!”

Persze, hogy rosszul esett! Miért? Hát nem látja, hogy mennyit dolgozom itthon a gyerekekkel és a háztartással? Hulla vagyok! Egész nap fáradt és kimerült! Semmi szabadidőm nincs!

Este aztán újra előjött a téma, részemről szájalmasan számonkérően, férjem részéről egyértelmű megoldásokat kínálva. Holnap elviszem a gyerekeket délelőtt, addig fekjüdj le aludni... és végre megtettem. Aztán néha hagytak tovább aludni reggel.

Majd jobb idő lett és rászoktunk a rendszeres biciklizésre, (szinte) mindennap tekerünk egy kisebb-nagyobb távot. Jól esik a mozgás, és a friss levegő.

Persze hamar rájöttem, hogy tényleg nekem kell egy kis időt szakítanom magamra. Még akkor is, ha egy kis lelki-furdalással jár, és az éppen aktuális teendőket eltolom.

Aztán elővettem egy könyvet, mely régóta várt rám a polcon. De üdítően hatott az úszás és a rendszeresebb torna is. Úgyhogy sok új és régi örömet felfedezve, a férjem segítségével és a magam kis akaratával sok apró dolog megváltozott. Újra sétálgatunk esténként, amikor a gyerekek lefeküdtek. Kiderült, hogy ezernyi dolog van, ami örömet okoz és felüdít, és energiát termel minden napra, csak sajnos az utóbbi időben elfeledkeztünk róluk, elhanyagoltuk őket.

Köszönöm a férjemet, aki által Isten szól hozzám!

Az út, amelyen járnom kell

Régen nem volt egyértelmű, erős válaszom arra a kérdésre, miért kell misére járni. Mára megértettem, átéreztem és átéltem a jelentőségét, mely nemcsak a közösségi életben rejlik számomra, hanem a segítő erőben, amit az evangélium, a prédikáció nyújt, hogy a külvilágból érkező rengeteg (főleg káros) inger között vagy akár azok ellenében megtaláljam azt az utat, amelyen járnom kell.

Az egyik atya pl. felhívta a figyelmemet arra, hogy a böjt nem fogyókúra, mégcsak nem is méregtelenítés, hanem Isten felé fordulás. Megmondom őszintén, megkísértett a gondolat, hogy ezt a szent időt diétázásra használjam föl. El-

határoztam, hogy önmegtartóztató leszek (ami rám is férne). Nem ment. Egy másik prédikáció hatására úgy döntöttem, a lelkiéletre fordítok nagyobb gondot: „...egy elmaradt levél megírása, egy régóta késlekedő látogatás...” Ez, azt hiszem, megy.

Másik ilyen felemelő élményem volt a női lelkinap. Korábban erre is felhívták a figyelmeinket, hogy a lelkinapok, a lelkigyakorlatok a lelkiélet megújulását elősegítő lehetőségek. Eddig nem éltem ezzel a lehetőséggel. Most éreztem, hogy ott kell lennem, szükségem van rá (nemcsak a lelkiismeretfurdalás miatt, hogy eddig egy programon se vettem részt). Igen, megint helyrekerültem. Mint nő, mint feleség, mint anya, mint ember. Azóta igyekszem a belső szépségemet „edzeni”. Ettől is sikeresen elterelt, elfordított a sokat emlegetett média, az általa közvetített „ideális női képpel”. Éppen ezért egy újabb technikát is bevettem: szándékosan kerülöm a negatív „energiákat” közvetítő műsorokat, írásokat, újságokat is. Szerintem ez nagyon fontos.

Minden helyzetben segített, hogy igyekszem elfelejteni önmagam, a saját gondjaimat, a nehézségeimet. Azt a célt tűzve ki magam elé, hogy másokat tegyek boldoggá (a férjemet, a gyerekeimet, a barátaimat, a szüleimet, a testvéreimet). Ehhez pedig nagy segítségemre vannak olyan jó könyvek, mint pl. Michel Quoist: Így élni jó vagy Gary Chapman & Ross Campbell: Gyerekekre hangolva.

A kincs nem vesz el, csak néha nem vesszük észre...

Előfordult talán veletek is, hogy nagyon kerestetek egy elveszett tárgyat. Tűvé tettetek érte mindent, négykézláb, centiről-centire tapogatva, és semmi. Elnyelte a föld?! Aztán hirtelen – talán kicsit el is feledkezve a dolgról – a szoba másik sarkából vagy az asztalnál ülve, hopp, hirtelen megláttátok. Hogy nem lehetett ezt eddig észrevenni?!

Szóval: volt valamink. Elveszett, pontosabban nem találtuk. Kerestük. Hátrébltünk, más helyzetbe és kicsit nagyobb távolságba. És újra a miénk lett.

Hosszúnak (17 év) és igen mozgalmasnak mondható házasságunk alatt bizony többször előfordult, hogy kicsit elfáradtunk, megszürkültünk, besavanyodtunk, kiégtünk... A szíve mélyén ilyenkor is biztosan érzi az ember, hogy kincs van a birtokában: Isten vezetett egymáshoz minket, együtt alakítottuk nagy gondnal, szeretettel a közös életünket, drága gyerekeinknél nincs fontosabb, még közösség is támogat minket, mégis olyan nehéz ilyenkor ezeket a kincseket kincsnek látni.

Az ilyen bezáradt időszakokban – nem is tudatosan talán – elkezdtem valami egészen újat. Ez legtöbbször egy iskola volt. Új területeket ismertem meg, új közösségekbe kerültem, szokatlan feladatokat kellett megoldanom... Kinyílt a világ valami addig ismeretlenre. Érdekes módon mindez mégsem vont el a családomtól. Frissebben, jobb kedvvel tudtam hozzájuk fordulni egy-egy eltávozás után. Az új nézőpontok kicsit rugalmasabbakká tettek – ez kamasz gyerekek mellett amúgy is fejlesztendő tulajdonság... (még nem volt elég!)

Kulturális kitöréseim legértékesebb hozadéka azonban mindig az volt, hogy kis távolságba kerülve a megszokottól, arra jobban ráláttam. Újra meg újra ráéreztem, de jó nekünk! De szépen is élünk! Milyen nagy kincs, hogy ennyi gyerekünks van! Az ég ajándéka a minket hordozó közösség!...

Aztán boldogan vasaltam a lepedőket, pucoltam a WC-t, javítottam a matek-feladatokat... – egy-két évig – amikor újra elkezdtem nézegetni a felsőoktatási tájékoztatót.

Újraélesztani a szeretetet

Újraélesztani a szeretetet a szentgyónás által:

Ha úgy érzem, hogy nincs kedvem semmihez; csak ülök csüggedten és egyre bénábban, ólomként nehezedik rám minden; ha idegesít a családom és a munkatársam: akkor elmegyek győzni. Lerakom szeretetlenségeimet, s erőt kérek, hogy újra tudjak szeretni.

Újraélesztani a szeretetet a különbözőség által:

Hosszú évek után is nagyon sok mindenben különbözünk a feleségemmel. S rájöttem: az is ébren tartja a szeretetet, hogy ennyire mások vagyunk. Jó, hogy minden nap próbára tesz, akit szeretek, és újraéleszthetem a szeretetet.

Újraélesztani a szeretetet „átkapcsolás” által:

Méha egy helyzet annyira kiborít, hogy legszívesebben üvölnék. Hogyan lehet ilyen helyzetben tovább szeretni? Rájöttem, mert kipróbáltam: „átkapcsolok”. Megállok egy pillanatra, nem hagyom, hogy a jelen helyzet mérge a szívemig hatoljon. A szeretet átállítja bennem a kapcsolót, és már másként tudok megszólalni...

Újraélesztani a szeretetet a szeretett személlyel összekapcsolódva:

Ha elutasító érzés van bennem valakivel szemben, nem engedem, hogy agresszív legyek. De az sem jó, ha elfojtom az érzelmi kitörést. Mit tehetek? Pozitív érzéseket ébresztek magamban. Gondolatban összekapcsolódom egy olyan személlyel, aki a szeretetemet erősíti. Ha pl. munkahelyi konfliktusom van, rövid időre összekapcsolódom a házastársammal, és ez kitérít a szívemet. Ezáltal már tudok jó szóval, szeretettel fordulni a nehezen szerethető munkatárshoz...

Újraélesztani a szeretetet az áldozathozatal által:

Erkölcsei mélyponton lévő hazánkért nem hangzatos dolgokat mondunk, nem szitkozódunk, hanem „lemegyünk a mélybe”: a saját családjában kezdjük el a munkát. Aztán a saját kö-

zösségünkben... Hozunk valami áldozatot, megteszünk valamit, ami nehéz... Ha áldozatot hozunk a közösségért, elősegítjük másokban a szeretet újjáéledését.

Újraéleszteni a szeretetet a kisugárzás által:

Felelősek vagyunk azért, hogy környezetünkben hány kiégett ember van! Én „jó illatú” vagyok-e? Hitelesen képviselem közösségemet? Nem panaszkodom túl sokat? Derűt, örömet sugározok a környezetemre? Ha olyan ember mellett voltunk, aki ilyen, utána mi is jobbak lettünk... Ránk is átragad a derű. Tudok-e én is jókra és gonoszokra egyaránt sugározni?

Újraéleszteni a szeretetet az önsajnálattal leküzdésével:

Amikor hatalmába kerít az az érzés, hogy „engem nem szeret senki”, egy kicsi, konkrét dolgot megteszek VALAKI MÁSÉRT. Nem nyalogatom a sebeimet, hanem igyekszem valakinek a szolgálatára lenni. Pl. tíz dolgot a helyére teszek a szobában szanaszét lévő köztulajdonok közül. Vagy a gyűrt ruhák kupacából tíz darabot kivasalok. Szeretettel. Ilyenkor legyőzöm a lustaságot, a kényelmességet, az önsajnálatot... És közben újjáéled a szeretetem.

fotó: Varga Kata

Üzenet a mennyből

Összereztem, mikor reggeli készülődésembe belehasított a telefon éles hangja. Felvettem a készüléket. 14 éves lányom barátnője volt. Osonok Jolika szobája felé. Csend van. Még alszik. Felkeltsem? – tétovázok. Végül megteszem. Közben indul a nap. Készítem a reggelit, biztatom készülődésükben a kisebbeket. Egyszer csak nagy huppanás, Jolika táskástul legurul a lépcsőn. Nyöszörög, de már csenget is a barátnője, Kata.

– Indulhatunk az énekkarra? 6 óra 45 van.

– Hát, igen – hallom lányom bizonytalan válaszát.

– Bocsánat. Azt hiszem jobb, ha ma egyedül mész – mondom én. – Joli éppen most esett le a lépcsőn, nem reggelizett és a tízóraija sincs még kész.

Kata elmegy. Joli őrjöng. Mindenképpen menni akar.

– Igen, igen, de nem bírsz. Mennyivel többet szeretnénk sokszor elvégezni, de nincs fizikai erőnk hozzá.

Most leszek csak figyelmes, hogy ünneplő ruhát visz. Kérdezem, miért. Kiderül, az iskolából ma egyenesen a zeneiskolába megy próbálni a mai hangversenyre, aztán szolfézs órája lesz, majd rögtön utána kezdődik a koncert. Este 7-re várható, hogy hazaér. Hazaér? Inkább hazaesik. A tanulás csak utána következik az év végi kis- és nagydolgozatokra való felkészüléssel.

Elgondolkodom: Mi ez a feszített tempó? Így kell élnie egy mai tizenévesnek? Nem, ezzel nem értek egyet.

Zajlanak a nap eseményei, de valahogy nem hagy nyugodni ez a dolog. Délután felkeresem a zenetanárt, elmondom neki az aggodalmaimat.

– Joli nem mondta, hogy túl sok – érvel ő.

Meg kellett volna tanítanom nemet mondani. Ezt elmulasztottam – vádolom magamat. Délután úsznak a kisebbek. Itt összefutok egy régi ismerőssel. Beszélgetünk, mesélem neki a reggeli szituációt.

– Lehet, hogy ti is túl sokat vállaltok, ezt a példát látja maga előtt. Ha meg akarod nevelni, magadon kell kezdened.

Úgy érzem magam, mint akit villám sújtott. Világosság gyullad agyamban: ez egy üzenet a mennyből! Nagy hálával gondolok a Szűzanyára, aki megint utat mutatott. Feladatunk és felelőségünk: Istennek tetsző középutat találni a pihenés és a munka közt.

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok,
csak erőt kérek a hétköznapokhoz.

Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és
forgatagában idejében rögzítsem a számomra
fontos felismeréseket és tapasztalatokat!

Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében elsőrangú
vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértékertáshoz, hogy ne csak
átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat,
észleljem a váratlan örömöket és magaslatoakat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!

Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek,
kudarok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó
ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő
bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások
mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb
és legtörekenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és
a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jószágot
közvetíthessek!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!

Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére! Amen.

(Antoine de Saint-Exupéry)

Nem csak túlélni a napot...

fáradt vagyok. Kedvetlen. Nehézkes. Hajszott. Zaklatott. Reggel alig van erőm felkelni. Délben húz az ágy, de nem lehet pihenni. Az esti imánál ülve elaludnék, ha áhítatunk nem lenne olyan zajos. Mikor este a gyerekek ágyba kerülnek, magamhoz térek. Kicsit feleledek, felélénkülök, vidámabb, lelkesebb vagyok, új munkába kezdek, amit persze szeretnék befejezni. Ezért későn kerülök ágyba. És reggel fáradt vagyok. És kedvetlen. És nehézkes. És így tovább...

Igen, ilyen vagyok. De azért nem mindig. Figyelem magam, mikor vagyok más. Mikor vagyok én magam, és nem pedig önmagam árnyéka.

Akkor van erőm kedvesnek, derűsnek, teherbírónak, ötletesnek lenni, ha van céloom. Ha nem csupán az a céloom, hogy túléljem a mai napot. Este vagy reggel végiggondolom, mit szeretnék aznap elvégezni a rutinfeladatok mellett. Választok egy konkrét feladatot, pl. a kamrát vagy akár csak egy polcát kitakarítom. Esetleg kedvenc műsoromat hallgatva vasalok. Vagy a tankönyvből egy fejezetet megtanulok. Eltervezem, hogy mit, mikor. Figyelek arra, hogy ne vállaljak teljesíthetlent és legyen benne olyan is, ami örömet ad nekem vagy valaki másnak, pl. félórát böngészek a könyvtárban. Vagy hazafelé menet sétálunk és bemegyünk egy játszótérre. Így sietek, hogy a munkám nehezen túl legyen, hogy jöhessen végre a jó. Nem hagyom, hogy a körülmények egészen elsodorjanak. Így én is alakítom a napomat – meg persze még sok minden(ki) más is.

Miért van akkor mégis, hogy napokig fáradt, kedvetlen, nehézkes, hajszott, zaklatott vagyok? Mert van olyan nap, amikor semmi nem úgy alakul, ahogy eltervezem: betegségek, gondok jönnek. Ezek alig kivédhetőek, és teljesen normális, ha nincs az ember mindig a csúcson. És mert van olyan nap, amikor nem figyelek arra, hogy mi a céloom, van-e egyáltalán, sajnálom a tervezgetésre az

időt, el is feledkezem róla vagy úgy gondolom, megy ez már magától is. Hagyom, hogy szétfolyjak. Ahogy ezt észreveszem, veszem a jól bevált kis „receptet” és átgondolom, mi is a céloom ma... Nem hagyom, hogy a szervezetlenség, a céltalanság legyőzzön, én győzedelmeskedem.

Gyakorlás

Egyik nap 7 éves kislányunkkal mentem haza egy gyerekfoglalkozásról. Útközben kérdeztem, hogy Bernadett néni, aki a foglalkozást vezeti és akit kislányunk nagyon kedvel, adott-e házi feladatot. Igen, de a hidas feladatot már másodszor kaptuk és én azt nem fogom megcsinálni még egyszer – volt a válasz.

Pár évvel ezelőtt ilyen helyzetekben – amikor még olyan nagyon okos akartam lenni – csupa jóindulatból elkezdtem volna rábeszélni a kislányunkat, hogy ha feladták, akkor azt meg kell csinálni: Bernadett néni kedvéért, meg mert szeretted őt, és mert mit fog szólni, ha nem...

Mióta elindultam Isten útján és tudom, hogy Ő úgy szeret engem és mindenkit, ahogy megteremtett, már nem akarom rábeszélni a gyerekeinket semmire (legalábbis igyekszem így tenni), hanem szeretem és elfogadom őket olyannak, amilyenek, a saját kis „buta” (vagy annak tűnő) gondolataikkal is, és inkább próbálok beszélgetni velük. Ez néha időigényes, de néha sokkal hamarabb célba visz, mint a rábeszélés, a győzködés.

Most csak annyit mondtam, hogy sok dolgot csinálunk kétszer, vagy akár még többször is az életben – még a felnőttek is. Azért, hogy hátha jobban, vagy még jobban sikerül. Így gyakorolunk. Aztán még egy kicsit beszélgettünk erről.

Jó gyakorlat volt ez számomra: a feltétlen szeretet gyakorlása.

És már a hidas feladat is kész – másodszor.

Köszönöm Istenem!

” Sok dolgot csinálunk kétszer, vagy akár többször is az életben – még a felnőttek is. Hátha jobban, vagy még jobban sikerül...

Okosan szeretni

em követendő példaként, inkább tanulságos esetként írom le a mi történetünket. Két éve hordozunk Férjessel egy súlyos keresztet – mind a ketten.

Négy gyermekünk van. Két nagyobbik lányunk egyházi gimnáziumba jár, ahol a szülők többsége között családias a légkör. Az iskola sítábort szervezett az ott tanuló diákok és tanárok számára. Lányom egyik nagyon jó barátnőjének édesanyjával azon keseregünk, milyen jó lenne, ha ez családos formában történhetne. Addig-addig szervezkedtünk, míg sikerült ugyanabban a faluba szállást találni, ahova az iskola szervezi a tábort, így a két család „maradék” tagjai is elmehettek ugyanakkor síelni.

A mi családban senki sem tudott síelni, ezért Férjessel azt beszéltük meg, hogy – anyagi okokból – abban az évben Ő és fiunk megy és tanul meg, a következő évben pedig mindnyájan megyünk. A másik családban az anyuka – aki elvált és közel tíz éve egyedül neveli három gyermekét – és gyermekei is tudtak síelni.

Nem akarom hosszúra nyújtani a történetet, de talán ebből a néhány mondatból is kitűnik, hogy bizalmas, „ártatlan” kapcsolat volt a két család között. Mégis sok fájdalmat hozott a Férjem és a másik anyuka között kialakult viszony miatt, amely ezen a közös úton, illetve azt követően alakult ki.

Én akkor nagyot hibáztam. Tudom, buta voltam, hogy Férjemet engedtem ilyen helyzetbe kerülni. Okosan kell szeretni (ami nem azonos a „rövid pórázsal” és a féltékenységgel sem)!

Mi akkor 15 éve voltunk házasok és 20 éve ismertük egymást. Voltak problémáink, bár egyikünk sem hangos, veszekedős típus, de az utóbbi időben sokszor éreztem, éreztük, hogy nem tudjuk megbeszélni a dolgainkat. Bár templomba járó család voltunk, amolyan vasárnapi keresztények, mégsem tudtunk kihez fordulni. Itt nagyon fontosnak tartom a tudtunk szót, mert azt jelenti, hogy teljesen ösztönösen éltünk, s a lelki életünkben nem voltunk tudatosak.

Abban az évben jutottunk el először Óbudavárra, és nagyon sok mindenre az ott elhangzott előadásokon döbrentünk rá. Férjessel együtt sír-

tunk, keseregtünk azon, miért csak most jutottunk el ide, miért így történtek a dolgok.

Férjem azóta nagyon eltávolodott Istentől és tőlünk is, bár nem váltunk el. Nem véletlenül írtam a történet elején, hogy mindketten hordozzuk a keresztet, mert Ő is nagyon szenved ebben a helyzetben. Ha nem is tudatosan, de ezzel Ő is hordozza a keresztet, és hiszem, hogy Isten most is hordozza Őt.

A nehéz fájdalmak mellett sok gyümölcse van ennek a két évnek. Sok kis apró gyümölcs, és közülük kettő nagyon jelentős.

Az első: a gyerekekkel tudatosan odafordulunk a Jóstenhez (természetesen ebben Férjem a fent említett okokból most nem vesz részt). Szinte minden este leülök velük beszélgetni és együtt imádkozni. Ez nekem is nagy örömet szerez. A gyerekek felé sokkal nyitottabb vagyok. Egyre többször veszem észre Isten jelenlétét a mindennapjaimban, s érzem, nem vagyok egyedül. Természetesen Férjem nagyon hiányzik, de most már nem érzem azt, hogy a bajban nincs kihez fordulni, mert Istenre, Jézusra, és – Óbudavár óta tudom, hogy – a Szűzanyára is mindig számíthatok. Járok egy Mária Légiós közösségbe, s bár nem utazom sehova, mégis kinyílt a világ, mert Isten által fantasztikus emberekkel kerülök kapcsolatba.

A második gyümölcs: úgy érzem, most tanultam meg igazán szeretni a Férjemet, hasonlóan ahhoz, ahogy Isten szeret minket: nem azért, mert jó tulajdonságai vannak (különben tényleg vannak :), hanem azért, mert VAN. S most nyeseget engem a Jóisten azzal, hogy sok olyan dologra kell Neki igent mondanom, amire nagyon fájdalmas ezt megtenni. Most ennek van itt az ideje, ha már korábban nem tudtam őt okosan szeretni, figyelni rá, éreztetni, hogy nagynak látom Őt. A gyerekekkel mindig imádkozunk Apuért, hogy Isten vigyázzon rá, s ha lehet, hozza haza.

” A gyerekekkel mindig imádkozunk Apuért, hogy Isten vigyázzon rá, s ha lehet, hozza haza.

Sokat segít a túrásban, hogy felajánlhatom nehézségeimet a kegyelmi tőkébe, mert a helyzetünkből adódóan bőven van mit felajánlani a Szűzanyának. Kérem, hogy aki teheti, imádkozzon értünk! Hiszem, hogy a kegyelmi tőke működik...!

Köt(őd)ések

prilis utolsó napja volt, vasárnap. Éppen az ebédkészítéssel foglalkoztam, a gyerekek bent játszottak a nappaliban. Már az utolsó adag krumpli sütése volt csak hátra, minden más készen volt. A lányok közben az utcán játszó gyerekeket nézték a kanapén állva – ahonnan nagyon jó kilátás esik az utcai eseményekre. A kisebbik lányunk hirtelen megfordult, és a kanapén állva le akart huppanni az ülésre. Sajnos eléggé a szélén állt, a karfára hupant, a karfa „megdobta”, így egyenesen a földre pottyant. A férjem ott ült mellette. Én éppen benéztem, hogy szóljak nekik, jöjjenek ebédelni. Miután „felmertük” szegényt a földről, rögtön láttuk, hogy nem csak egyszerű esésről van szó, mert nagyon hamar elkezdett dagadni a keze, és furcsán re- csegett a könyöke.

A szüleimmel közös házban (egyébként teljesen külön) lakunk, gyorsan rájuk bíztuk a nagyobbik kislányunk és siettünk a baleseti ambulanciára. Ott a röntgen után megállapították, szerencsére nincs törés, de azért begipszelték és azt mondták, másnap menjünk vissza kötözésre. Nagyjából mindenki megnyugodott.

Eljött a másnap és fordítottunk egyet a schönstatti naptáron. Még mutattam is a lányoknak: Nézzétek! Itt is éppen kötözik a néni kezét! Aztán elmentünk a kötözésre, ahol egy másik orvos volt éppen ügyeletes. Ő is megvizsgálta a kislányunkat, ismét elküldött minket röntgenre, majd azt mondta, hogy bizony el van törve az a kar, ráadásul olyan rossz helyen, hogy még aznap műteni kell. Így lett az egyszerű kötözésből kórházi felvétel.

Még aznap sor is került a műtétre. (Nem akarom nagyon részletezni, de itt a lakóhelyünkön nincs ügyeletes gyereksebész, így felnőtt-sebész műtötte Kingát, felnőtt altatóorvossal – ez persze nem a hozzáértésükből von le, inkább csak azt jelzi, hogy gyerekbeteggel, a lelkével, a sírásával egyszerűen nem tudtak mit kezdeni, általában kimenekültek a szobából.) Aztán tovább bonyolódott az egész ügy, mert sajnos a kislányunk belázasodott, ezért a tervezett 2-3 nap helyett 5 napig voltunk kórházban. Nekem – nekünk sem volt könnyű dolgunk, mert kismamaként elég nehéz volt

duplán is vigyázni, illetve az ágy végében való éjszakai gubbasztás sem volt éppen pihentető. De nem is ez a fontos.

A fontos az, hogy amikor a legnehezebb volt, és amikor már teljesen kifáradtam a sok aggódástól, és éppen hazamehettem egy kicsit pihenni, egyszerűen nem bírtam abbahagyni a sírást. Akkor újra megpillantottam a naptár képét, és eszembe jutott, hogy igen, valóban egy módon lehetek úrrá a mostani gyöngeségemen, ha a Szűzanyához fordulok, ha átadom neki a problémákat, és ha megengedem neki, hogy bármit tegyen, még akkor is, ha az pillanatnyilag nehezebb vagy nem érthető.

Aztán végre hazamehettünk, de persze azzal a tudattal, hogy egy jó darabig nem léphetünk túl teljes mértékben az eseményeken, mert kötözések, varratszedés majd újabb műtét várt ránk. Persze ez az időszak sem lehetett teljesen nyugalmas, szinte minden nap történt valami olyan esemény, amelyek során egyre biztosabb voltam abban, hogy Égi Édesanyánk arra kér minket, hogy gyűjtsük az áldozatainkat a kegyelmi tőkébe. Utána viszont a Szűzanya sokszorosan is bebizonyította, hogy valóban bőkezűen osztja az adományokat és a kegyelmeket. Egy nátha miatt az utolsó pillanatig kétséges volt a második műtét elvégzése. Emiatt persze eléggé aggódtam, de aztán minden a legjobbra fordult.

Megtörtént a műtét, most tényleg csak egyetlen éjszakát kellett kórházban töltenünk, a kislányunk nagyon jól viselte a drótok kiszedését és az azt követő időszakot. Egy ismerős anyuka volt asszisztensként a műtéten Kinga mellett, ezzel persze nagyon megkönnyítette a dolgunkat. Én is sokkal nyugodtabb tudtam lenni, mert miközben végig kétséges volt, hogy elvégzik-e az operációt, nem éltem bele magam, nem is tudtam amiatt aggódni, vajon sikerül-e.

Most újabb hónap következik a naptárban, fordíthattunk egyet. Istennek és drága Szűzanyánknak hála, mi is „fordíthattunk”: túl vagyunk minden műtéten, kötözésen és varratszedésen. Új hónap jön újabb megpróbáltatásokkal és persze újabb örömeikkel és kegyelmekkel. Mi pedig „belekapaszkodunk Jézusba és Vele kérjük: Atya, irgalmazz!”

fotó: Varga Kata

A pápára figyelünk

*Egyetértésben, egyet-érzésben,
egységben Máriával*

Kentenich atya születésének 100. évfordulóját 1985-ben ünnepeltük. Ebből az alkalomból a Nemzetközi Apostoli Schönstatt Mozgalom szeptemberben ünneppsorozatot tartott Rómában. Ennek az ünneppsorozatnak a keretében volt 18-án a szövetség napja, amire Ratzinger bíboros beszédének a bevezetője utal.

Az ünneppsorozatról kiadtak egy könyvet „Welch' ein September!” (Milyen egy szeptember!) címmel, ebből vettük a bevezető mondatot és a bíboros beszédének ezt a részét. Értelmezi a schönstatti szeretetszövetséget és megállapítja annak jelentőségét: az Isten által az emberiségnek újra meg újra felajánlott szövetség személyes megélésének megvalósulása történik azoknál, akik ebbe a szeretetszövetségbe bekapcsolódnak és belenőnek. Nagy jelentőséget tulajdonítunk a körülménynek, hogy a jelenlegi pápa húsz évvel megválasztása előtt ezt ilyen világosan felismerte. E körülmény egyfelől megerősít bennünket, hogy jó úton járunk, másfelől intelem arra, hogy hűségesen tanuljunk Kentenich atyától, merítsünk a szellemiségéből, mellyel hitelesen megjelentette a kereszténységet korunk számára.

Róma, 1985. szeptember 18-án:

Tizennyolc Mária-templomban egyidejűleg zajlott a havi megemlékezés ünnepe, mely az alapítás napjára emlékeztet. A német Schönstatt család a Santa Maria Maggiore templomban találkozott Joseph Ratzinger bíborossal, a hittani kongregáció akkori prefektusával.

„Das Liebesbündnis, das Sie in der Nachfolge von Pater Kentenich heute erneuern, ist gar nichts anderes als das Persönlich-Werden des großen Bundes-geschehens der Heilsgeschichte, von dem die herrlichen Mosaiken dieser schönsten Marienkirche der Welt uns erzählen. Es ist Verpersönlichen dieses Bundes, in den nun jeder selbst hineingeht, so dass er auch sein Bund wird, es dadurch wird, dass wir alle eins werden mit der, die die Kirche in Person ist. Denn Gott hat ja diesen Bund ... mit der Braut, mit der Mutter geschlossen. Und wir alle können dieses Bundes nur teilhaftig sein, wenn wir selbst in der Einmütigkeit, in dem Einssein, in der Identifikation mit ihr stehen.

So ruft uns dieses Liebesbündnis, in der Einheit mit ihr diese neue Stadt zu bauen, uns um sie zu sammeln, in der Familie Jesu Christi, in jenem familiären Vertrauen, das aus dem Wissen um Gottes Nähe seine letzte Sicherheit empfängt.”

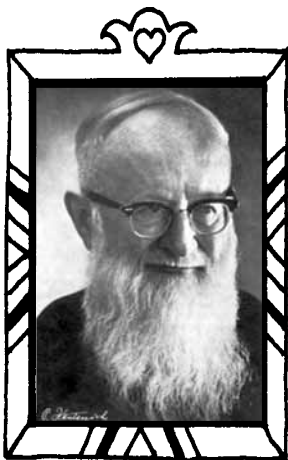
”

A szeretetszövetség, melyet Önök Kentenich atya követőiként ma megújítanak, nem más, mint az üdvtörténet nagy szövetségi történésének személyessé válása.

„A szeretetszövetség, melyet Önök Kentenich atya követőiként ma megújítanak, nem más, mint az üdvtörténet nagy szövetségi történésének személyessé válása. Erről mesélnek nekünk a világ e legszebb Mária-templomának mozaikjai.

Személyessé válása ennek a szövetségnek, melybe minden egyes ember maga kapcsolódik bele úgy, hogy a saját szövetsége is lesz. Azáltal lesz az, hogy mindnyájan egygyé válunk azzal, aki személyében maga az egyház. Mert az Isten ezt a szövetséget ... a mátkával, az anyával kötötte. És mi mindnyájan csak azáltal lehetünk e szövetség részeseivé, ha mi magunk egyetértésben és egyet-érzésben, egységben, azonosulásban vagyunk vele.

Ez a szeretetszövetség így arra hív bennünket, hogy a Vele való egységben építsük az új várost, hogy köréje gyűljünk, Jézus Krisztus családjában, abban a családi bizalomban, amely végső bizonyosságát onnan kapja, hogy tudja, az Isten közel van.”

Rendíthetetlen gyermeki hittel és bizalommal

Könnyen szárnyalnak boldog érzéseink, amikor jól megy a sorunk. Amikor párkapcsolatunkban, családjunkban melegen süt a szeretet napja. Tele vagyunk tervekkel és úgy érezzük, szépen haladunk céljaink felé. Könnyű ilyenkor szeretettel átölelni egymást és dicsőíteni Istent.

De tapasztalatból tudjuk, hogy ez nem marad így. Mindig újra sötét felhők jönnek és beborítják az eget felettünk. Talán betegség szakad ránk. Talán a párkapcsolatunkban nem értjük már egymást, talán egymás idegeire megyünk, összeveszünk, megsértődünk, megbántjuk egymást, haragosan kiabálunk vagy depressziósan magunkba zárkozunk.

Fájdalmasan szakad fel ilyenkor lelkünkől a kiáltás: Miért, Uram, miért? Add vissza az elmúlt szép napokat! Adj erőt, adj kicsit több szeretetet, hogy ki lehessen bírni!

Kentenich atya példája:

Schönstatt háborús gyermek – mondta gyakran Kentenich atya. Nemcsak mert a világháborúban született, hanem azért is, mivel Isten gondviselő szeretete arra hozta létre, hogy a mai nagy korforduló lelki-szellemi küzdelmeiben a Szűzanya hatékony eszköze legyen.

Schönstatt a kibontakozás évtizedeiben hatalmas ütemben fejlődött. A békés fejlődés és kibontakozás éveit azonban beárnyékolta Hitler ördögi mozgalmának feltűnése és gyors térhódítása. Kentenich atya minden módon felkészítette övéit a nagy próbatételre és élet-halál harcra. Schönstattnak a nemzetiszocializmussal kapcsolatos magatartását egy bárka építéséhez hasonlította. Egyre így sürgetett: „Készen kell lennünk a bárkánkkal, mire jön a bűn-özön!” Bárkát építeni akkor annyit jelentett, mint belülről legyőzni az ördögi, bestiális és fanatikus tömegembert.

Hamarosan egymást követték a házkutatások és letartóztatások. Majd magát Kentenich atyát is börtönbe vetették. Kentenich atya készségesen fogadta a szenvedést. *„Minden nagy műnek szüksége van ilyen próbatételre... A mű, amelynek egész életemet szenteltem, méltó arra, hogy érte a vérem is kiontsam!”* – mondta. Az üldözésnek ezek az évei végül is a schönstatti mozgalom belső és külső továbbfejlődését eredményezték: *„Minden sziklakő, amellyel meg akartak semmisíteni minket, hatalmas lépcsővé vált, amely biztosan vezet Istenhez, világi küldetésünk és feladataink teljesítésén át.”* – mondta. Az üldöztetés és a fogság igazi értelme, hogy általa belenőjenek egy új fejlődési korszakba. A rájuk szakadt próbatétel célja az, hogy lehetőleg teljesen megszabaduljanak a saját, önző énjüktől, ennek kívánságaitól és terveitől. Az Istentől kapott küldetésük számára így fognak teljesen felszabadulni.

Kentenich atya 1945. április 6-án szabadult ki a dachau koncentrációs táborból. Ezután következett Schönstatt boldog újjáéledése és győzelmes nemzetközi kiterjedése. Az ég újra kiderült, melegen sütött a nap, a Lélek ismét soha nem látott magasságokba röpítette őket.

Igen, Veled!

Amikor miránk is ránkszakadnak a próbatételek, nehezzé válik az életünk, nem lehet túl sok mindent *csinálni*. Talán biztathatjuk magunkat, hogy kibírtunk már hasonlókat, hogy annyi szép élmény köt össze bennünket, hogy mindez majd a javunkra válik stb. De ilyenkor alapvetően Isten munkálkodik, ő tisztogatja a szívünket, amire mi a saját rosszra hajló akaratunkkal képtelenek vagyunk. Ezt, mint egy operációt, elviselni, túlélni kell! Egyeseknek már az is áramütéshez hasonló fájdalom, ha Isten belép lényük legmélyébe és megérinti szívüket. Ilyenkor az ember védekezni szeretne, szívesen *„beleharapna Isten kezébe”*, majd tehetetlen, bénult állapotba merevedik. És vár, várakozik, amíg Isten újra ráragyogtatja gyógyító, erőadó szeretetét.

Mit tehetünk mégis?

Amint érezzük az új próbatétel közeledtét, Máriához futunk a szentélyünkbe és mondjuk neki az éves jelmondatunk szavaival: *„Igen, Veled!”* Igen, elfogadom az új próbatételt, de kérlek, Anyám, légy velem, fogd a kezem, és gondoskodj arról, hogy majd utána újra éledhessünk egy mélyebb igazibb szeretetre!

Tilmann atya válaszol

Fel lehet-e ajánlani a kegyelmi tőkébe olyan szenvedést, amelyet gyermekkorban éltünk át, de a hatását felnőttkorban is érezzük?

Tilmann atya: Természetesen. Mi történik ilyenkor?

1. Valami fáj.
2. Odaajándékozom a Szűzanyának.
3. Ezáltal én erősebb leszek.

Viszont fontos, hogy szem előtt tartsuk: nem lehet minden sérelmet egyszerre odaadni. De amikor odaajándékoztunk valamit a Szűzanyának, nem jó újra és újra, vég nélkül panaszkodni. Nem gyötrődöm azon, jaj, de szomorú az életem, mert nehéz dolgokon mentem keresztül. Ha eszembe jut, ha érzékelem a mai életemre kiható fájó következményeit, ismét odaajándékozom (akár tízszer, százszor...) és még erősebb leszek.

” A kegyelmi tőke nem csak vallásos dolog. Ha valamit ajándékozok, az azt jelenti, hogy a birtokomban van, uralkodom felette, erősebb vagyok mint a nehézség.

A kegyelmi tőke nem csak vallásos dolog. Ha valamit odaajándékozok, az azt jelenti, hogy a birtokomban van, uralkodom felette, erősebb vagyok mint ez a nehézség. Ha nagylelkűen oda tudom adni, több leszek általa. Az átélt nehézségek ily módon megerősítenek.

Sorsok az elnyomatás éveiben

(2. rész)

Jóságos férjem, bajtársam emlékére

*Ha minden angyal, a világ minden lángelméje
tanulmányozta volna,
mi válik hasznomra az életben,
miféle szenvedés, fájdalom, kísértés,
nem találhattak volna hozzám illőbbet,
mint azt, ami ért.*

*A jó Isten örök Gondviselése
kezdettől fogva kigondolta, megtervezte sorsomat,
és értékes ajándékként nekem adta azt.
(Szalézi Szent Ferenc nyomán)*

történetünket ott szakítottuk meg, hogy kiutasítottak minket Budapest területéről mint közbiztonságra veszélyes elemeket. Gyöngyösre telepítettek ki, amit mi csodaként élünk meg, mert nem szakítottak el bennünket egymástól, együtt maradhattunk.

A Gondviselés ismét jelentkezett, ezúttal Bogdánék személyében. Önként fogadtak be minket, nem voltunk beutalva hozzájuk. Remek ebéddel vártak, életüket, szabadságukat, nyugalmaikat áldozták értünk. Soha nem tudjuk nekik meghálálni, hogy a későbbiekben is mindenben oltalmunk és segítségünk voltak. Majd a cigánytelepen találtunk önálló szobáskát. Bogdán bácsi kéményt épített, hogy tudjunk tüzelni, főzni. Az ő segítségével vették fel férjemet segédmunkásnak.

A Gondviselés következő láncszeme Ónodi Márton volt. Sztálin halála után, bár segédmunkási listán, de behozta férjemet az irodára, bejelentette mint korrepetitort a műszaki egyetemen. Saját háromszobás szolgálati lakásából két szobát átadott nekünk, és oly tapintattal lakta, hogy észre sem vettük jelenlétét. Isten áldja. Az ő védőszárnyai alatt éltünk 1953 őszétől 1954 őszéig.

z akkori gazdasági összeomlás kapcsán leépítések voltak a vállalatnál. Ónodi elbocsátotta Héber Ernő párttitkárt, de a férjemet nem. A pártember nem volt rest, feljelentette férjemet és a vállalatot a Budapesti Pártbizottságnál. Ónodi körömszakadtáig védte férjemet, de az elvtárs erősebbnek bizonyult, így 1954. november 11-én -11 C° fok hidegben el kellett hagynunk az Ónodi-féle társbérletet és férjem állását is.

Jótevőnk úgy segített, hogy egy mátrafüredi lakást utalt ki számunkra. Csikorgó hidegben indultunk: férjem, alig két hónapos fiúcskánk és én. Rendelkezésünkre bocsátott egy kis vállalati teherautót, a második fuvarral hozta volna a kocsni édesanyámat és 3 éves leányunkat. Amint megérkeztünk, a füredi ház előtt már öt ember várt, köztük egy egyenruhás. Férjem igyekezett volna bemenni a házba, de ezek puskatussal elállták az útját: „Ez a Párt háza, ide maga be nem költözik.” Egyre erőteljesebb lett a hang, sőt dulakodás kezdődött. A vállalati sofőr, ki tudja hányadik Őrangyalunk, látva ezt, úgy tett, mintha megunt volna a várakozást. A mellékutcába hátrált, intett nekem, én csecsemőmmel utána mentem. Ez a remek ember azt mondta: „Én ismerem ezt a házat, van hátul bejárata, bepakolunk, maga

üljön be a gyerekekkel, így birtokon belül van!” Így is történt. Aztán a sofőr előre ment a vitatkozókhoz: „Már ne vitatkozzanak az elvtársak, már birtokon belül vannak.” Lángvörösen válaszoltak: „Letiltatjuk az öregasszonyt és a lányt.” Így is tettek. Évtizedeknek tűnt, míg este 10 órára a jó sofőr egéruat találva elhozta édesanyámat és 3 éves kisleányunkat.

” Soha ilyen boldog éjjelt... Jeges mellemből csecsemőm egész éjjel szívta apadó tejemet, férjem egész éjjel virrasztott, fűtött a kis vaskályhában, hogy meg ne fagyjunk.

Soha ilyen boldog éjjelt. Együtt voltunk, fedél a fejünk felett, kabátban szalmazsákokon feküdtünk. Jeges mellemből csecsemőm egész éjjel szívta apadó tejemet, férjem egész éjjel virrasztott, fűtött a kis vaskályhában, hogy meg ne fagyjunk.

Másnap férjem munkát keresett. Talált is egy lerobbant fészerben segédmunkát. Hozni egy skatulya gyufát, elvinni a lovaskocsit – építésmérnök diplomával. Főnöke ex-kubikus – most igazgató. Mikor meglátogatva sírva fakadtam, férjem mosolygott, vigasztalt: nem is olyan rossz hely...

Fáradhatatlanul zaklattak minket, feljelentések özönét zúdították ránk, naponta jöttek különböző összetételű hivatalos férfiak, különböző határozatokkal, hogy minket kitegyenek 1954. november 12-től kezdve. Pontosan 1956-ig tartott ez a vegzatúra, aztán szintén csoda folytán egy jóindulatú lakáshivatalnok kiutalt számunkra egy szobát, melyben családunk három generációja lakott.

Villanyunk volt, de vizet hordanunk kellett. Közben férjem számtalan munkahelyre ment jelentkezni, kérvények tömkelegét menesztette, hogy helyzetünkön változtasson. 1957-ben feljött Budapestre dolgozni. Ingázott a munkahely és lakhelyünk között. Reméltük, hogy valahogy mi is felkeveredünk.

1958. márciusában a házat a tulajdonos eladta. Utolsó hónapos várandós voltam harmadik gyermekünkkel. Az új háziúr felé nyújtott kezemet nem fogadta el, ordítva közölte: „Azt adja meg maguknak az a magasságos Atyaúristen, hogy én legyek a házigazdájuk. Patkányként fognak menekülni.” Így is lett.

Az udvaron a gyerekhintához kötötte a csaholó kutyáját, a kijárat fához a lovat, a vizet elzárta, szomszédba jártam mosni, a szomszédot feljelentette, hogy kitelepítettnek enged udvarában mosni. A szellőztetést lehetlenné tette, nyitott ablakunkon beordított, beköpött. Feljelentés feljelentés után, egy év alatt 11 tárgyalásunk volt. Életveszélyes fenyegetések naponta. A budít lezárta, így a szoba sarkában végeztük dolgunkat, és férjem hajnalban, mikor még a háziúrék aludtak, kicsempészte a vödröt... Télen este a villanyt is kikapcsolta. Úgy loptuk ki magunkat a házból. Tavasztól ősziig a jó dr. Porgeszék, a mátrafüredi körzeti orvosék csodálatos réjtjén éltünk, nem mertünk otthon lenni.

Persze kérdezték, miért nem segítettünk magunkon. A háziúr zsebében volt az egész megye pártszervezete, a mi kezünkben csak a toll. Rengeteget leveleztünk, írtunk mindenhová... Hosszú, elkeseredett és idegtépő izgalmak, heccek, aggodások után 1961. augusztus 12-én Gyöngyösre költöttünk, férjem a Heves megyei építőipari vállalathoz került. Két szép napfényes szobát kaptunk fürdőszobával, angol WC-vel. Ezeket nyolc és fél évig hiányoltuk. Azt hittük, vége a lidércnyomásnak...

(Következő újságunkban olvashatjuk a folytatást...)

Otthonra találtunk

Környezetvédelem – szemeteink

A mikor családi házba költöttünk, egyértelmű volt, hogy megpróbálunk jobban odafigyelni a környezetünkre. A négy év során több apró lépést tettünk ennek érdekében, de bármikor támadhat egy új ötletünk, és azt is bevetjük.

Több programponttal jelentősen csökkentjük a kukánk megterhelését. Ha a heti kukás napon megfigyelem a hasonló felépítésű családok szemetesét, megállapítom, hogy több mint kétszerese az ő kukájuk tartalma, mint a miénk. Fiunk az óvodában kapott egy „kukamanó”-ról szóló újságot, mesét. Őt is és többi ovistársát is megérintette ez a téma.

A konyhai hulladékoknak létesítettünk egy komposztálót. 4 facölöpöt kell leverni, 3 oldalról bedeszkázni, a negyedik oldalt pedig a halom növekedésével párhuzamosan mozgó deszkákkal támasztani. Két ilyen ládánk van, mire mindkettő megtelik, az első tartalma kihordható. Itt jegyzem meg, hogy az önkormányzat ingyen kihelyezett komposztáló edényeket azoknak, akik kérték. Mi nem igényeltük, mert nekünk amúgy is van, nem vesszük el a lehetőséget másoktól. Sajnos nem fogyott el az összes edény egy ekkora városban, mint Sopron!

Legkedvesebb környezetvédelmi témám a pelenka. Amikor vártuk az első gyereket, és felmerült a mosás gondolata, mindenki szörnyülködött: „A mai világban...!” Aztán megismertük a mosható nadrágpelust, és második-harmadik csemeténk már ifjú környezetvédő.

Semmivel sem nehezebb a házimunka, nem időigényes mosni ezt a legmodernebb pelenkát, vasalni tilos, és ugyanolyan formatervezett, mint az eldobható. Nyugaton (mert nyugatról nemcsak rosszat lehet majmolni) sokkal többen használják. Rengeteg előnye van: egészségügyi, környezetvédelmi, anyagi. Ez többgyermekes családok esetén megsokszorozódik.

Azt vettem észre, hogy amióta szelektíven szemelünk, kevésbé vagyok hajlamos a fölösleges, „majd valamire biztos jó lesz” anyagok gyűjtésére. Szívfájdalom nélkül ki tudom dobni a gyűjtőládába őket. Nem gyűjtögetem az üres bébiételes üvegeket, a reklámújságokat, a kiürült tejfölös dobozokat. Persze valamennyit tárolok (hátha mégis jó lesz valamikor valamire...), de nem kezelhetetlen mennyiségben.

A szelektív gyűjtés nálunk a következőképpen működik: egy kosárban gyűjtjük a kidobandó papírt, egy táskában a műanyagot (laposra taposva), a garázsban az üvegeket. Amikor vásárolni megyünk, elvisszük, hiszen a bolt mellett van a szelektív gyűjtő. Az óvodában is elhelyeztek papír- és műanyaggyűjtő kukát, így amikor megyek a gyerekért, csak felkapom az előszobából a „csomagot”, ott meg bedobom és kész.

A víz is szívügyünk. Az esővizet összegyűjtjük egy hordóba. A gyerekek fürdővizét ellocsoljuk, felmosunk vele (persze kevés szappant teszünk bele). Van olyan barátunk, aki a WC leöntésére is összegyűjti a vizet. Azt mondják, egy-két évtized múlva már nem lesz ivóvizünk a csapból, ha így folytatjuk a pazarlást.

„A fiatal környezetvédőknek tudatosítaniuk kellene, hogy ösztönösen a legfontosabb feladatok egyikére vállalkoztak, amelyekkel Isten bízta meg az embert: a teremtés művének megőrzésére, vele együtt való formálására – ami azt jelenti, hogy a természetet kívül-belül szeretettel, bölcsen és figyelmesen kell szelídíteni és kultiválni, tehát megszabadítani a csupasz erőszak uralmától, hogy helyette Isten országa, a szeretet országa jöjjön el a földre is az Édenből. (...) Isten teremtése csakugyan veszélybe került, mégpedig a modern ember könnyelműsége, nyereségvágya és mértéktelensége – tulajdonképpen hitetlensége – miatt.” (Christa Meves: Szülők ábécéje)

Gyereknövelde

A szabadság légkörében nevelünk

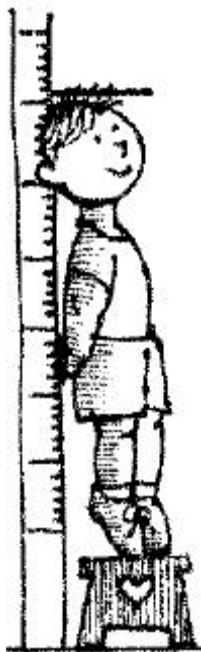
Isten királyi hajóján nincsenek gályarabok, csak szabad evezősök – mondja Szalézi Szent Ferenc. A szabad evezősök saját elhatározásukból azonosulnak a parancsnok szándékaival, és teljes erőbedobással eveznek.

Szabadnak lenni azt jelenti, hogy azonosulunk Isten akaratával. Akkor és annyiban vagyunk szabadok, amikor és amennyiben szeretetből el tudjuk fogadni az ő akaratát, akár cselekvésre, tette, akár valaminek az elviselésére hív bennünket. Ezzel a közelséggel, azonosulással megnyílunk Isten szeretetének, bölcsességének, erejének. Ilyenkké akarunk mi válni, és ilyenekké akarjuk a gyermekeinket nevelni: szabad evezősöknek Isten királyi hajóján.

Ha belegondolunk, hogyan viselkedik irányunkban a Jóisten, megállapíthatjuk, hogy nem telepszik ránk a jelenlétével, mégis közel van, törődik velünk – még a hajunk szálát is számon tartja... Ő teremtette a világot, Ő tartja fenn – mégis gyakran olyan halkán van jelen, mintha nem is lenne. Ott van halkán a háttérben és megvárja, hogy fölfedezzük: Igen, Te voltál, Te vagy...

A schönstatti Szűzanya-kép szinte ábrázolja Isten pedagógiáját. Egyfelől a nagy közelséget, másfelől a laza ölelés a szabadon hagyást, az elengedést. Nem szorítja annyira Jézust, hogy meg se tudna mozdulni. Ki is tudja engedni az öleléséből.

Kentenich atya alapelveként így fogalmazott: „*Megkötöttség annyi, amennyi szükséges, szabadság annyi, amennyi lehetséges. Lélekápolás minden*

menyiségben...” A nevelésben ez elsősorban a figyelmet és törődést jelenti. Ez pótolja, kiegészíti a viszonylag kevés kötöttséget, közvetlen irányítást, szabályozást.

Természetesen a szabadság szervesen beleilleszkedik a Jóisten pedagógiájának teljességébe. Erre különösen szeretnénk fölhívni a figyelmeket. Isten nem ad mindenben szabadságot, hanem áthághatatlan korlátokat is állít. Itt nincs választása az embernek, hanem vagy elfogadjuk, vagy elpusztulunk, mint ahogy pl. a véres háborúk mutatják. A szabadság fontos, de nem egyetlen és kizárólagos vonása az Ő pedagógiájának.

Lehetőleg lelki erővel érvényesítjük az akaratunkat. Ez azt jelenti, hogy a szülő megfontolta a dolgot, belül nyugodtnak, erősnek éli meg magát és akár sok időt is tud az ügyre szánni. Ilyenkor kitartunk amellett, hogy „ezt most tedd csak meg szépen úgy, ahogy mondtam”. Az előbbiekből következik, hogy fizikai erőt (hangerőt, testi erőt) csak a legszükségesebb helyzetekben, pl. életveszélyben alkalmazunk.

A szülők nevelő tevékenységénél szebb és jelentősebb tevékenységet nehéz elképzelni. A hozzám legközelebb állóval, a házastársammal fordulunk együtt szeretettel és felelősséggel a hozzánk legközelebb állókhoz, a gyermekeinkhez. Belegondolunk ennek a munkának a kihatásaiba. Hány generációra fog majd utánunk kihatni mindaz a jó, amit Isten általunk ajándékoz a gyermekeinknek? Ha a társadalomra gyakorolt hatását tekintjük, a gyermekeink az óvodába, az iskolába, később a munkahelyükre, a közéletbe viszik, ami otthon „ragadt” rájuk. Ezért is mondhatjuk: Aki a bölcsőt mozgatja, a világot mozgatja.

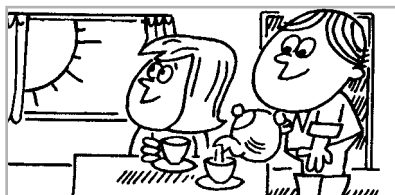
S.O.S. Mária!!!

Sokszor előfordul, hogy a nyugodt percek közé hirtelen villámcsapásként belevág egy-egy látszólag megoldhatatlannak látszó helyzet. Nem mindegy, hogy ilyenkor mit teszünk, nem biztos, hogy józanul tudunk gondolkodni. Nem valószínű, hogy a legmegfelelőbb döntést hozzuk. Egy ilyen hirtelen vihart szeretnék veletek megosztani, ami a családjukban történt.

Egyik délután mindenki végezte kötelességét, „lelkesen” tanult. Időpont-ra voltam bejelentve a közeli orvosi rendelőbe. Már majdnem az ajtóban voltam, amikor berobbant eléem a kamaszodófélben lévő lányom. Kérte, hogy azonnal segítek Neki, mert nem tudja elkészíteni az angol leckéjét. Önéletrajzot kell írnia. Még sohasem csinált effélet magyarul sem, nem-hogy angolul. Néhány gondolatot mondtam neki, s biztattam, hogy fogalmazza meg magyarul, s ha hazajövök, segítek angolra fordítani. Ez a gyors segítség kevés volt neki, és különben is soha nem érek őrá. Csak mondta, mondta a magáét, egyre ingerültebb hangon. Sajnos sikerült felhúznia, hangozó szóváltás kerekedett a dologból. Ezután csapkodva, sírva berontott a szobájába. „Összetörten” ültem le a háziszentélyünkben. Kértem a Szűzanyát, hogy segítsen, oldja meg ezt a helyzetet. Ezután elindultam az orvoshoz. Azonnal behívtak, kb. 40 perc múlva hazaértem. És mi fogadott otthon? Egy mosolygós, jókedvű gyermek! Elkészítette a feladatot, sőt a bátyja már át is nézte. Bocsánatot kért.

Azt tudtam, hogy a Szűzanya segít – de hogy ilyen gyorsan...! Minden olyan hamar megváltozott. Elindultam egy viharból, s hazajöttem a ragyogó napsütésbe.

Nagyon jó, hogy van háziszentélyünk! Mária tárt karokkal vár minket, csak telepedjünk le bátran a lábai elé. Ő segít! Köszönöm!

Egymásra találtunk

Az utolsó évemet töltöttem az egyetemen. Jelentős változáson mentem keresztül ezekben az években. Újból rátaláltam Istenre, amit nagyban köszönhettem barátaimnak, a közösségünknek és a Szentlélek szemináriumnak. Ez utóbinak még többet köszönhetek, ugyanis itt találtam rá a feleségre, akivel immár együtt koptatjuk a rögös utat, és Istennek hála, útközben csatlakozott hozzánk három szép kislányunk is. De ne rohanjunk előre...

A harmadik szemináriumon, amelyen részt vettem már komoly szolgálatom volt. Csoportvezetőnek kértek meg, és én rövid hezitálás után igent mondtam. A 8 hetes kurzuson hetente egy alkalommal találkoztunk. Már az első alkalom után feltűnt leendő feleségem, aki nagyon csinos volt és láthatóan túlcsoportult belőle az életöröm. Szerettem volna mélyebben megismerni, de szilárdan elhatároztam, hogy a szeminárium végéig nem mutatom ki a vonzalmamat. Úgy éreztem, hogy nem szabad személyes érzelmeket belekevernem egy lelkigyakorlat menetébe. Ez az elhatározás nyolc héten át tartó izgalmas várakozást, az elutasítástól való félelmet, és a mindezekben felülemelkedni akaró kötelességtudat érzéseinek hullámmását jelentette. Amint ez utóbb kiderült, ő szerencsére nem vett észre semmit.

A szeminárium utolsó összejövetelére nagyon készültem. Utolsó alkalomnak tűnt a „rendes” találkozásra. Mikor végre ketten beszélgettünk, felvettem neki, hogy elmehetnénk moziba. Mivel nem sejtett semmit, félreértette, és hívta a többieket is a csoportból... Nem egészen így gondoltam, de szerencsére egymás mellett ültünk.

Nem szorosan kapcsolódik a megismerkedésünkhöz, de fontos élmény életünkben egy nem sokkal későbbi közös busz-zarándoklat Obenpullendorfbra. Megérkezésünkkor kis kosárból mindenki egy-egy szentírásit részt húzhatott. Mi külön kosárból ugyanazt a részt húztuk.

Hat éve vagyunk házasok, és nagyon örülünk, hogy az Úr összehozott bennünket. Nagyon örülünk neki, hogy ilyen „megszentelt” módon ismerhettük meg egymást.

Akik a szeretetáramlatot befogadták és elvitték Magyarországra

*Mozgalmunk vezetőivel az Adja tovább a mikrofont! c. rádióműsorban a szerkesztő, Mezei Károly beszélgetett.**

Gódány Róbert és Rita Madassery Sebestyén verbita atyától kapta a mikrofont. Érdekesnek tartom, hogy egy „profi”, aki papi hivatást művel, adja tovább a mikrofont valakiknek, akik az evangelizációt laikus módon végzik.

Róbert: Laikusok vagyunk ugyan, de szeretettel és bizonyos ismerettel végezzük az evangelizációt. A bécsi egyetemen tanultam teológiát. Mint hittanár is dolgoztam, és a hittantanítás is az evangelizáció egy formája.

A papi hivatást is választhatta volna.

Róbert: Igen. Később egy kedves papbarátunk ezt úgy magyarázta, hogy a Jóisten gyakran teszi azt, hogy valakivel azt érezteti, hogy papi hivatása van, de közben felkészíti egy más, nagy hivatásra.

Őn ragaszkodott hozzá, hogy ebben a beszélgetésben felesége, Rita is részt vegyen. Miért?

Róbert: Mint egy családmozgalom építői, felelősei, úgy éreztük, így tudunk leghitelesebben megszólítani másokat.

Úgy tudom, Rita nem igazán kívánt szerepelni, de párjára való tekintettel elvállalta.

Rita: Szívesebben végzem a háttérmunkát, ami csendesebb, mint ahogy a futballban is van hátvéd és csatár, de szívesen segíték, ha szükség van rá.

1956-ban egy tízenhét éves fiatalember átszökött Ausztriába, majd 24 év után 1980-ban legálisan hazatelepült Magyarországra. Mi történt a két dátum között?

Róbert: Érettségi, egyetemi tanulmányok, teológia, hitoktatói munka. Szerencsére már korán, 1957-ben találkoztam Öry Miklós jezsuita professzorral, aki

*Az interjú írott, rövidített és szerkesztett változata.

segített tisztázni az akkor még fennálló világnézeti kételyeimet. A kommunizmusban nőttek föl. Az iskolában az ateista materializmust tanították, és ezt én elfogadtam. Ő volt az első az életemben, aki felfedte előttem, hogy azok az istenellenes érvek, amelyeket belém oltottak az iskolában, hamisak. Neki sokat köszönhetek azért, hogy hívő ember lettem.

Egy tízenhét éves fiatalember teljesen egyedül, szülők, barátok nélkül mihez kezd egy vadidegen országban?

Róbert: Kamaszos vagányságból mentem el. A határátlépés után hamarosan Grazba kerültem. Az egyetem épületében hangosbemondón hirdették, hogy jelentkezzen, aki tanulni akar. December közepén már Tirolban voltam, Innsbruckban, egy magyar iskolában. Ott azonban már nem értünk el, ezért rövid idő után egy közeli faluban, Gnadenwaldban egy használaton kívüli szállodát rendeztek be iskolának és diákothonnak.

Ön azonban valójában nem tanulni akart, hanem hazajönni...

Róbert: Néhány hónap után eszméltem rá arra, hogy én tulajdonképpen nem akartam a hazámat elhagyni. Olyan erősen éreztem az ellentmondást ezen belső beállítottságom és azon tény között, hogy külföldön vagyok, hogy lépnem kellett. Jeleztem szándékomat az iskola vezetőségének. Kitűzték az indulás napját

El is készültem, és vártam a rendőrautót, amivel bevisznek Innsbruckba. Eközben szólt az egyik iskolatársam, hogy menjek az irodába, postám érkezett. Egy levél és két lap várt a már régen meghalt édesanyám hűgától és a gimnáziumi osztálytársaimtól. Mindegyikben az állt, nehogy haza menjek, mert veszélybe kerülök. 1957 elején már világossá vált számukra, hogy a forradalomban való részvételem miatt megtorlásban lenne részem, ha az ún. pufajkások kezei közé kerülnék.

Elkezdődtek a hosszú külföldi évek. Rita asszony, mikor, milyen körülmények között találkozott Róberttel?

Rita: Szegeden német szakos voltam az egyetemen. 1965 nyarán Bécsbe mentem a nyári szünetben, ahol rokonaim laktak, hogy gyakoroljam a nyelvet. Egy magyarok lakta házban, a Pázmáneumban találkoztunk Róberttel, aki közben osztrák állampolgár lett. Egy év múlva házasságot kötöttünk Magyarországon, és konzuli útlevelemmel hivatalosan kivándorolhattam...

Ezt megelőzően Ön már három-négy évvel korábban találkozott Joseph Kantenich atyával, ugye?

Róbert: Mielőtt erről a találkozásról beszélnék, meg kell említenem, hogy 1959-ben egyetemi hallgatóként Németországban megismertem a Schönstatt Mozgalmat. A nyári szünetben töltöttem ott néhány napot, s ez meghatározta további életemet. Megtaláltam azt a kereszténységet, melyet kerestem, és amelyet a mai napig igazinak tartok.

Érdekelt az az ember, aki egy ilyen jelentős mű létrehozásában lehetett a Gondviselés eszköze. 1962 novemberében és decemberében voltam nála az Egyesült Államokbeli Milwaukeeban.

Kentenich atya ekkor 77 éves volt, és már több mint tíz éve élt ott száműzetésben. Erről a nagy nyilvánosság semmit sem tudott, mert ő csendben, zokszó nélkül viselte el az egyházi vezetők döntését.

Ha Kentenich atya egyházi száműzetésbe került, akkor feltételezhető, hogy tevékenysége nem tetszett az akkori vezetőségnek.

Róbert: Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy öntevékeny, élő közösségek jönnek létre az egyházon belül. A II. Vatikáni Zsinat megújult egyházképére volt szükség, hogy megértsék Schönstattot.

Az 1962-es találkozás Kentenich atyával az Ön jövőjét is kijelölte. Milyen feladatot kapott tőle?

Róbert: Beszélgetéseink során elhangzottak olyan dolgok, amelyeknek az értelmét csak évtizedekkel később fogtam föl. Azt mondta: „Csak be kell fogadnia a szeretetáramlást és hagynia, hogy az átjárja, és keresni embereket, akik képesek ezt befogadni. És aztán majd, ha egy kis csapatot alkotnak – nem kell, hogy sokan legyenek – akkor majd vezessék a folyamatot Magyarországra. Magyarországról Oroszországba...” – (tudta, hogy hat éven keresztül oroszul is tanultam...).

Én ezt magnetofonra rögzítettem, de a további években nem foglalkoztam a szalaggal. Amikor már Magyarországon voltunk, elővettük és meghallgattuk a régi felvételt. Megdöbbenve állapítottuk meg, hogy amit akkor mondott, az beteljesült anélkül, hogy ez bennem valaha is tudatosult volna...

Hogy született meg ez a lehetetlennek tűnő elhatározás, hogy 1980-ban, a jólétből, a kiegyensúlyozott kellemes Ausztriából hazajöjjenek, amikor fogalmuk se volt, hogy 10 év múlva kivonulnak az oroszok?

Rita: Éreztük, hogy ez komoly döntés: elköltözni öt gyerekkel onnan, ahol mindenünk megvolt szellemileg, lelkiileg, anyagilag – nagyon biztonságos, jó

körülmények között éltünk. Belső késztetést éreztünk, ami hol elcsendesedett, hol újra előjött.

Hogy nevezzük ezt? Honvágy? Feladat?

Rita: Nem. Úgy fogalmaznék, hogy belső nyugtalanság, amely készül minket valahova elmozdítani.

Róbert: Éreztem, hogy mozgás van a magyar közéletben, hogy valami most otthon végbemegy. Nyugtalanított, hogy én távol vagyok. Én, aki tudatosan mindig félreérthetetlené tettem a környezetemben is, hogy magyar vagyok és Magyarországhoz tartozom.

Készültek-e arra, hogy a családjukkal együtt a Schönstatt Családmozgalom is áthozzák a vasfüggönyön túlra?

Rita: Ez nem jutott el a tudatunkig. Annyit éreztem, hogy a Szűzanya a háziszentélyünkben velünk jön. Velünk lesz itt Magyarországon, mint ahogy Ausztriában is velünk volt.

Miért pont Óbudavárt választották?

Róbert: Rita Vas, én pedig Fejér megyei vagyok. Két szempontunk volt: jó lenne, ha lakhelyünk a kettő között és szép helyen lenne.

Mennyi idő múlva merült fel Önökben, hogy Magyarországon is lehetne „Schönstattot csinálni”?

Róbert: Ez így nem merült föl bennünk, hanem „megtörtént”. Előzménye az volt, hogy Rita aggódott, hogyan is lesz majd a lelki életünkkel a kommunista Magyarországon. Ezért a schönstatti atyák közösségéhez tartozó német pap, Beller Tilmann, aki Ausztriában építette a Schönstatt mozgalomát, megígérte, hogy évente egyszer meglátogat bennünket.

1981-ben megismertünk két családot Veszprémben és az ő kívánságuk volt, hogy találkozzunk rendszeresen a templomon kívül is. 1983. februárban Tilmann atya – a családok beleegyezésével – velünk jött szokásos csoportösszejöveteleinkre. Így indult el Magyarországon a Mozgalom: három családdal és egy schönstatti pappal.

A Mozgalom Németországban a fiúk nevelésével indult, ehhez hívta segítségül Kentenich atya a Szűzanyát. Hogyan terjedt ki tevékenységük a családokra?

Róbert: Kentenich atya már a XX. század harmincas éveiben kijelentette, hogy eljön az az idő, amikor a papok fő dolga a családok közötti lelkipász-

torkodás lesz. Ezt ő világosan látta. Amikor aztán a dachau koncentrációs táborban egyfelől házasságban élő protestáns papokkal találkozott és beszélgetett velük, másfelől kapcsolatba került egy fiatal férj fogolytársával, aki nyitott volt az ő elgondolásai iránt, ezt ő jelnek vette.

Még ott a koncentrációs táborban ezzel az egyetlen házaspárral foglalkozva elindított valamit, ami a családmozgalom kezdetének számít Schönstatt történetében. A háború után megbízta egy pap munkatársát, hogy kezdje el a családközösséget építeni.

Használják Önök az eszménypedagógia kifejezést. Ez mit jelent?

Róbert: Az „eszménypedagógia” fogalmat a Schönstattal való első találkozásomkor ismertem meg – ez egyike volt azoknak a tartalmaknak, igazságoknak, melyek engem akkor megérintettek. Fiatalkoromban megéltem, hogy nemes és nagy belső törekvés van bennem, mint oly sok emberben.

A Jóisten, amikor minket elgondolt, sajátosan, eredetien nemesnek és nagy-nak gondolt bennünket. Ezt belénk teremtette, és mint egy csírázó mag bennünk van. Akkor tud kibontakozni, hogyha megfelelő körülményeket talál az életben. E kibontakozás megfelelő légkörét igyekszünk kialakítani. Az eszménypedagógia segíti a személy eredetiségének a felismerését, elismerését, elfogadását és kibontakozásának az elősegítését. Ezt fejezi ki Kentenich atya gondolata is: „Törekvésünk célja ne csupán nagy, hanem a lehető legnagyobb, legjobb legyen!”

Foglalkozunk a közösségben annak felderítésével, hogy melyek azok az eszmények, nagy, nemes dolgok, amelyek kinek-kinek a leginkább megdobogtatják a szívét. Ezeknek nem kell „liturgikus ruhában” megjelenniük, a teremtés is az Istenhez köt bennünket.

Ha olvassa valaki Benjámin László versében a következőt: „Hát megtanultam, hogy az ember lehet az örömeért kesergő; halhat az életért a bátor – de már: embertelen az emberségért, becsstelen a becsületért, igaztalan az igazságért nem lehet senki emberfia.” – ez őt mélyen megérintheti, és az eszmény felé mozdíthatja el vagy megerősítheti a felfogásában.

A legnagyobb eszmény és egyúttal a legértelmesebb és legszebb életfelfogás az, amelyből a végtelenül bölcs, jó és szerető Isten akaratával való legteljesebb együttműködési készség fakad. Erre akarunk nyitottá válni, ehhez keresünk és találunk társakat.

Mit szoltak a hatalom birtokosai, amikor a '80-as évek elején néhány hívő család rendszeresen összejárt? Gondolom, a környéken ez nem maradt titokban.

Rita: A falubeliek azt hitték, hogy rokoni, baráti házaspárok jönnek hozzánk, tehát nem tudták beazonosítani, hogy mi történik. Mi úgy éreztük, nyugodtan tehetjük a dolgunkat.

Kentenich atya jó negyven évvel ezelőtt Önnek azt mondta, hogy elhozza Magyarországra a Schönstatt Családmozgalmat és talán még tovább is, keletre. Magyarországra már megérkeztek...

Róbert: Igen. Ennek egyik szép jele volt, amikor az elmúlt év április 2-án dr. Márfi Gyula veszprémi érsek fölszentelte az eredeti Schönstatt kápolna mását Óbudaváron.

Karácsonyra elküldtük naptárunkat és az Oázis című folyóiratunk új számát az összes magyar püspöknek. Seregély érsek úr Egerből például azt írta erre válaszul, hogy örülne, ha jobban elterjedne egyházmegyéjében a Schönstatt Mozgalom.

Reméljük, ha nem is Oroszországba, de az ország keleti részébe a hátralevő éveinkben még eljuthatunk. Ha mi nem, akkor megteszik ezt az utánunk jövő fiatal, apostoli lelkületű családok. Eddig is megtették: ők vitték el Schönstatt üzenetét a Dunántúl különböző részeibe és Budapestre több száz családnak, néhánynak már keletebbre is...

Kinek küldik tovább a mikrofont?

Róbert: Karikó Évának, négygyermekes családjának, aki Mozgalmunk folyóiratát, az Oázist szerkeszti.

A műsor elhangzott a Katolikus rádióban 2006. január 21-én és 23-án. A teljes szöveg meghallgatható a www.katolikusradio.hu weboldalon.

1980-ban, röviddel a hazaköltözés előtt.

Női oldalak (férfiaknak is)

Szépség és szörnyeteg

Ugye mindannyian hallottuk már Tilmann atya vicces életképét a takarítónőnek álcázott feleségről? Csak úgy emlékeztetőnek: Kinyúlt macskanadrág, ócska póló, netán otthonka, esetleg hajcsavaró... Felmos. Szegény már éppen végezne, de megjön a férje, aki veszélyezteti a végeredményt. Ezért aztán a jó asszony kiabál: Nagyokat lépj! Vigyázz!

Szegény férj! Aki épp az illatos és csinos titkárnők karéjából érkezik... Mitévő legyen?

Teljesen logikus, hogy mindez fordítva is éppen így igaz.

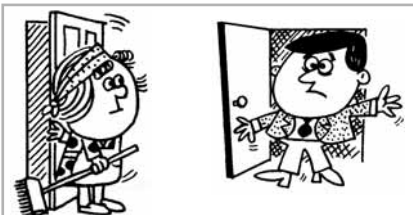
De a biztonság kedvéért ide is egy kis emlékeztető. Hazajön az ember. Egész nap gürcölt. Végre leereszthet. Meg is érdemli. Meg is teszi...

Szegény feleség! Egész nap őt várta. Sokszor hosszú hetek-hónapok telnek el, és ő csak a leeresztett változatú férjével találkozik. Természetesen megérti, de... valamire vár, vágyik.

Persze itt közöttünk senki sem a külsőt nézi. Elsősorban.

De itt közöttünk is mindenki ember. Még az is, aki úgy érzi, hogy felette áll az efféle kísértéseknek. Ne segítsünk hát a gaz csábítónak, segítsünk inkább egymásnak egy csöpp kis odafigyeléssel.

Akár az egyik, akár a másik oldalon állunk biztosan vannak tapasztalataink, ötleteink, történeteink, vágyaink, amelyeket egymással megosztva kialakíthatjuk a szépség, az ápoltság, ötletesség kultúráját, tárházát. Egymásért!

Tükörfényesítés

Nagy igyekezetemben, hogy kel-
lő időben keltsem a családomat,
készítsem a reggelit-tízórait, vasal-
jam a tesipólót, a kedvenc inget,
aztán gyorsan mindennek marad-

ványait eltüntessem és készüljek a megérkezésük gördülékeny leve-
zénylésére... sokszor azt vettem észre, hogy nagyon-nagyon megviseltnék,
lepukkantnak érzem magam.

De miért is? Lássuk csak!

Reggel a nagy sietségben a hálóingre (még egész jó állapotú, a szülésre
vettem – mikor is? ja, 12 éve!) felkaptam férjem kint felejtett mackó-
nadrágját. Ez jó, mert jó meleg. És jó, mert olyan ronda, hogy nem kell fél-
ni, hogy esetleg rácsöpög egy kis hipó. Legfőképpen pedig kényelmes, nem
akadályoz házimunka közben.

Tehát a fontos tennivalók követték egymást végelethatatlan sorokban.
Lassan rendes lett a lakás, szépen elintézttem a telefonon elintézendőket,
kicsit a háziszentélyben is üldögéltem, már főtt az ebéd – mi a baj mégis?

Egy szempillantás alatt kiderült, mikor (a Clin citrus erejével) fényesre
tisztítottam az előszoba nagy tükkrét... Érdeklődve, elborzadva szemléltem
az elem tároló látványt..., azaz magamat.

Miért is teszem minden nap rendbe a lakást?

Miért igyekszem, hogy rendes ruhában induljanak el a családtagjaim?

Miért nem mindegy, hogy terítem meg az asztalt?

Hát akkor miért nem jutott eszembe, hogy saját magamon is akad egy kis
takarítani-, rendraknivaló...

Tartsd meg a rendet és a rend is megtart téged – tanácsolta gyerekkori
gyóntatóm. Persze vigyáznunk kell a helyes arányra: nehogy a forma föl-
falja a lelket..., de lám, az is előfordulhat, hogy a lélek kiveszik, ha el-
hanyagoljuk a formát.

Azóta igyekszem figyelni. Első tennivalóim közé tartozik a tükör-
fényesítés...

Mozgás – nem csak fogyókúrázóknak

A fogyókúra hosszú távon csak akkor sikeres, ha nem kampányszerűen végezzük, hanem sikerül az életvitelünket megváltoztatni. Az egészséges táplálkozás mellett fontos a testedzés is – nem csak a fogyni vágyóknak!

Miért fontos a rendszeres testmozgás mindenkinek?

❖ Mert a kedvünkre megválasztott mozgás örömet okoz, mozogni jó. Javul a közérzetünk – sportolás közben endorfin (boldogsághormon) szabadul fel. Emellett az önbecsülésünk is nő, büszkéek vagyunk teljesítményünkre. Jobban érezzük magunkat a bőrünkben.

❖ Ha sikerül fogyni, csinosabb ruhákat is hordhatuk.

❖ Felüdíti nem csak a testet, hanem a lelket is. Idegeink kisimulnak mozgás közben.

❖ Fokozza az alapanyagcserét. Azoknak, akik a „levegőtől is híznak”, alacsony az alapanyagcseréjük. Ha rendszeresen mozgunk, nem csak sportolás közben égetünk több kalóriát, hanem alapállapotban is, pl. amikor pihenünk.

❖ Megerősíti a csontokat, a tüdőt, az izmokat, ezáltal jobban bírjuk a terhelést, kevésbé fáradunk el. A szívizmot is erősíti, így az hatékonyabban dolgozik, ezért csökken a nyugalmi pulzusszám.

❖ Javítja a cukoranyagcserét, csökkenti a vérnyomást, a vérszírokat, a koleszterinszintet, a reumás panaszokat. Késlelteti vagy megakadályozza a csontritkulás kialakulását, gátolja az érelzáródást. Segít a szívinfarktus és az érrendszeri betegségek pl. agyvérzés megelőzésében. Erősíti az immunrendszert... – Vagyis egészségesebbek leszünk.

Ezért reggelente korábban felkeltem és tornáztam, először fél órát, majd többet. Megfigyeltem, ha

reggel tornával kezdem a napom, sokkal energikusabb vagyok és többet bírok. Azokon a napokon, amikor nem tornáztam, fáradékonyabb voltam. Heti 5 torna bizonyult számomra az ideálisnak, de heti 3 alkalom is már segít a mozgáshiányon. Kazettákra, dvd-kre kezdtem tornázni. Először a ducitréninget csináltam, mert mást nem is tudtam volna... Ebben nem kell ugrálni, mégis átmozgatott. Eleinte ez sem volt könnyű... Aztán fokozatosan erősödtem és nehezítettem a kazettákat. Egy darabig mindig egyet vettem, hogy jól megtanuljam. Ma már könny-nyedén ugrálok is, ha kell, de nem szeretem, ha végig kell szökdécselni egy tornát. Egy-egy kazettát időnként újra előveszek, és meglepődöm, hogy megint izomlázam lesz az elvégzésekor, mert pontosabban tudom végrehajtani a gyakorlatokat.

Van olyan ismerősöm, aki nem tornázik, de rendszeresen gyalogol, még hozzá tempósan. Van, hogy este a férjével vagy hivatalba, oviba menet. Nem volt könnyű a gyors, kényelmes autó helyett a mégiscsak lassabb gyorssétát választani, de jobban érzi magát. Van ideje rácsodálkozni a lakóhelyére, a környezetére, szépségeket lát, amit a suhanó autóból előtte észre sem vett. Más tavasztól őszig a rövidebb távolságokra kerékpárral közlekedik, és rájött, hogy közben még rózsafüzért is tud imádkozni.

Csak tornával nem lehet lefogni, de mozgás nélkül sem, ha tartós eredményt szeretnénk elérni. A torna is csak akkor hozza meg a kívánt hatást, ha napirendünkbe beépítjük, rendszeresen végezzük. Segít, ha kötjük valamihez, pl. felkelés előtt az ágyban néhány percet hasizmot erősítünk, bizonyos napokon fektetés után kettesben sétálunk (nem baj, ha esik az eső!), bizonyos útvonalakra autó helyett kerékpárra váltunk, tornázunk valamelyik családtagunkkal, a tévé elé szobabiciklit teszünk és ha értelmes műsor van, nem is olyan unalmas a tekerés... Az ötletek tárháza kimeríthetetlen, csak elszánás kell hozzá!

A mindennapokban, hogy helyt tudjunk állni a családukban, fontos a jó erőnlét, a jó közérzet, melyet a rendszeres testedzés megad. Fontos, hogy testünket jó kondícióban tartsuk azért is, ha ne adj' Isten lebetegednénk, megkönnyítsük a családuk számára a gondozást és mielőbb felépüljünk.

A mozgás életünk egyik örömforrása, ha megtaláljuk, melyik formája illik leginkább hozzánk és nem sajnáljuk rá az időt... Csak nyerhetünk vele!

Főzőcske

mottó: A főzés szent cselekmény...!

A mi zöldséglevesünk

Egy zacskó mirelit zöldségkeveréket (pl. mexikói) kevés forró olajon megforgatunk, csöpp cukorral, sóval ízesítjük, majd vízzel felengedjük. Vegetát vagy két erőleveskockát adunk hozzá és rövid ideig főzzük. Daragaluskával tálaljuk, amit kevés örölt szerecsendióval ízesítettünk. A végén sok friss petrezselyemmel gazdagítjuk.

Pulykafodornyárs

Hozzávalók (4 személyre): 60 deka pulykamellfilé, 5 ek. szójaszósz, 2 ek. olaj, 1 kiskanál grillfűszerkeverék.

A húst hosszú, vékony csíkokra vágjuk. A szójaszószt összekeverjük az olajjal meg a grillfűszerkeverékkel, megforgatjuk benne a húst és lefedve kb 2 órán át hűvös helyen érleljük. A pácból kiemelt húscsíkokat hullámvonalban félbetört hurkapálcákra tűzzük. A nyársakat felforrósított serpenyőben gyakran forgatva, a maradék páclével locsolva pirosra sütjük. (a hurkapálcás dolog persze csak esztétikai célt szolgál, simán elhagyható... :))

Jól passzol hozzá az ördögálatá.

Hozzávalók: 4 kis fej lilakáposzta (kb. 50 deka), 1 nagyobb fej lilahagyma, 2 pritaminpaprika, 1 kiskanál kömény, 1 ek. só, 2 ek. cukor, 3 ek borecet, 1dl víz.

A zöldségeket csíkokra vágjuk és jól összekeverjük. A pihenés jót tesz neki (is!).

Sajtos pompos

2,5 dl tejet 8 dkg margarinnal és egy kávéskanál sóval felforraltunk, majd 16 dkg lisztet adunk hozzá. Egy-két percig állandóan keverve a tűzön hagyjuk. Ha teljesen kihűlt 15 dkg sajtot és két tojást keverünk hozzá egyenként. Kivajazott tepsibe vizes kézzel dió nagyságú gombócokat formálunk. Tojássárgájával kenjük meg a tetejét.

*Milyen nagy a jóságod, ó, mennyei Atya!
Csak a mindennapi kenyeret kértem tőled
és te nekem ennyi fogást méltóztattál adni.
Tekints törekénységemre és add,
hogy ne legyen a torkosság szennyévé az,
aminek a test táplálékának kell lennie!
Amen.*

(11. Rákóczi Ferenc)

Nincs boruk!

Kérjük szépen a Jóistent és a Szűzanyát:

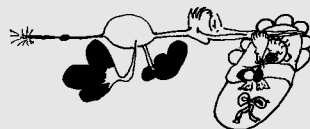
- ❖ segítse és áldja meg a betegséggel, nehézséggel küzdő családokat
- ❖ központunk rendben és időben felépüljön
- ❖ óvja, vezesse és segítse helyüket kereső fiataljainkat
- ❖ segítsen állást találni a munka nélkül maradt édesapáknak
- ❖ Tilmann atya műtété jól sikerüljön és áldja meg jó egészséggel. Reménykedünk, hogy nyárra vállalt előadásait meg tudja tartani
- ❖ hogy az Égiek gyermekeinkkel ott legyenek a táborokban
- ❖ magyar hazánkért.

Már van boruk!

Köszönjük Istennek:

- ❖ Papp Sanyi bácsi életét, és hogy olyan nagy türelemmel viselte a hosszú szenvedést
- ❖ az újszülött gyermekeket
- ❖ mindazt a sok áldást, amelyben naponta részünk van, s amelyet néha nem is veszünk észre
- ❖ azokat, akik mozgalmunkért áldozatokat vállalnak.

Gólyahír

Örömmel értesítek mindenkit, hogy 9 hónap után, 2006. április 5-én 20:45-kor megláttam a körülöttem lévő világot 53 cm-esen és 3450 grammal. Változatlanul remekül vagyok.

Sok szeretettel: *Palásthy Katalin*

Örömmel adjuk hírül, hogy 2006. április 12-én, nagyszerdán megszületett ötödik gyermekünk, Cecília Margit.

Török Péter és Orsi

Üdv, nagypénteken rakétatempóval érkeztem a világra, eddig tetszik, még maradok.

Endrédi Dorka

Csókolom!

A nevem Borbála. 2006. május 11-én születtem szüleim s három testvérem nagy-nagy öröme. Mindenkit csókolnak a

Heiszerek.

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra.

ÓRLÁSI apróságok (gyerekszáj)

Marika (3 éves) hadilábon áll a színekkel. Gyakran faggatjuk emiatt a legkülönbélebb tárgyak színéről:

- Milyen színű ez a fakocka?
- Nem tudom...
- Miért nem tudod?
- Mert én már öreg vagyok...

– Anya, hányadik megállomásnál szállunk le?

– Mami, ha a gatyamba tennél parazsat és pattogatott kukoricát, attól megvadulnék?

– Jaj, csak holnap már ne essen az eső! – sóhajtok fel.

– Kinek mondd ezt? – kérdezi a hároméves Ádám.

– Hát, a Jóistennek. Tudod ki Ő?

– Persze, a barátom! – válaszolja magabiztosan Ádám.

Esti lefekvés után a fiú-szobából Ádám könyörgő hangon kiszól:

– Apa! Zárd ki a szobából az elefántokat!

Apa bemegy, játszik az ajtó kulcsával egy kicsit, majd elmegy. Pár perc múlva ismét Ádám, kérő hangon:

– Apa! Dobd ki az ágyamból a kígyókat!

Apa ismét megy, dobó mozdulatokkal „kidobja a kígyókat” Ádám ágyából. Pár perc múlva Ádám lelkesültebb hangon újra kiszól:

– Apa! Jobb ötletem van! Hányjni kell!

Most én játék-apa vagyok: szúrós az arcom és szúrós vizet iszom... – mondja Ádám.

A birkáról beszélgetünk. Elmondom, hogy házi juh a másik neve.

– Hogy nevezzük a kicsinyét? – kérdezem.

– Borjuh! – vágja rá boldogan az egyik gyerek.

Dóri bábozni szeretne:

– Előveszed nekem a bábkaravánt?!

Kinga nem szereti a nyüzsgést a csoportszobában:

– Nem jövök óvodába, mert nem férek el!

Niki meséli, hogy ki fogják venni a manduláját. – Az enyémet is ki kell venni – közli Flóra, a barátnője.

Niki vigasztalja:

– Ne félj, úgysis elaltatnak!

Flóra felháborodik:

– El tudok én aludni magam is!

Kispesti családok keresztútja

Egy borongós szombat reggelen – a Kispesti Nagyboldogasszony Plébánia családjai – zarándoklatra indultunk. Célunk Óbudavár volt, találkozni akartunk a Szűzanyával.

Mivel minden találkozóra készülni szoktunk, most is ezt tettük. Egy héten át csemegéztünk Kentenich atya gondolataiból. A házaspárok minden napra egy rövid imát és hozzá kapcsolódó gondolatokat kaptak feladatul, amiről beszélgethettek „nem kell, de szabad” jelszóval.

Kitartásunk csak erősödött, amikor két nappal az indulás előtt sorra jöttek a nehézségek. Az önkormányzat autóbuszával mentünk volna, de sajnos szervizbe kellett vinni. Lemondták. Négy család lebetegedett. Esős időt jósoltak a szakértők egész hétvégére. Nem baj, akkor is megyünk! Saját autókkal, 25 fővel kevesebben. Különben is, Óbudavár felett sütni fog a Nap! – mondtuk.

Érkezéskor Rita és Róbert fogadtak bennünket, beszéltek a Szűzanyáról. A kápolnában ünnepeltük a szentmisét. A felajánló résznél áldozatainkat, kéréseinket helyeztük bele a korsóba. A házaspároknak otthoni feladatuk volt ezt átgondolni és leírni. A közös ebéd után vállunkra vettük a keresztet (igazit) és elindultunk a családok keresztútjára, amelynek stációi valójában még nincsenek kész, csak a hozzájuk tartozó elmélkedéseket írta meg korábban tizenöt schönstatti család. Egy-egy házaspár vállalta az állomások átelmélkedését. Ezúton köszönjük mindenkinek a munkáját, akik segítettek, hogy elkészüljön a kíséző füzet erre a napra.

A keresztút után az előadóteremben meséltünk egy kicsit Schönstattról, a gyökerekről, hogyan mélyülhetünk el a házastársi szeretetben, számunkra mit jelent ez a lelkiség...

A családok visszajelzéseiből gondoljuk, hogy valóban létre jöttek a találkozások a Szűzanyával, illetve egymással (férj/feleség). Még szebb lesz, ha a keresztutat kettesben járjuk, és ha elkészülnek az állomások, előttük el lehet üldögélni, hogy életünk egy-egy szakaszát közösen végig imádkozzuk.

Köszönjük a nap látható és láthatatlan kegyelmeit és azt is, hogy munkatársai lehettünk a Szűzanyának. Ami az időjárást illeti: noha felhős volt az ég, de kétszer valóban kisütött a Nap Óbudavár felett. Köszönjük!!!

Hírek Óbudavárról

A kápolna elé 5 db nagyon szép és kényelmes pad került, melyeket az osztrák szövetségi családok adományából Gregorich Ferkó és csapata készített el. Nyáron már nem kell a sörpadokat rakosgatni, hanem a kint rekedtek is kényelmesen ünnepelhetik a szentmisét.

Augsburgból a Schönstatti édesanyák közössége babacipőket és sapkákat kötött és küldött készpénzadomány kíséretében, hogy a központ javára értékesítsük. A munka és a látható szeretet, amivel készültek, nagyon értékes ajándékká teszi ezeket a holmikat. Szeptemberben újra szeretnének jönni.

Horvátországból elzarándokolt a kápolnához egy négytagú csapat, hogy méréseket végezzenek, mert ők is szeretnének szentélyt építeni a Szűzanyának. Többen is felkeresték a kápolnát külföldről, és a Nivegy-völgy látnivalói közé is bekerült.

Májusban kilenc erdélyi pap egy német schönstatti atya vezetésével lelki gyakorlaton vett részt nálunk.

A központ területén lassan elkészülnek a közműépítési munkák. Két-hetente érkeznek apák és fiúk füvet nyírni. Jöttek segítők Sopronból is. A terület az idén rendezettebb képet mutat.

A családnapokon minden hely betelt, a hetek többségén 2-3 várakozó család is van. 32 első résztvevő családunk lesz az idén. Minden hétre van előadónk, tartalék előadónk és házigazdánk.

A gyerekek kikerülnek a nagy ház pincéjéből. A helyi plébános úr hozzájárult, hogy a falu felső végén álló művelődési házat használjuk. Itt alakítunk ki a gyerekeknek biztonságos és barátságos játszóhelyet. A nagyobbaknak a fo-

cipálya környékén szeretnénk igazán jó játékeretet készíteni, hogy a nagy ház környékét mentesítsük a zajos játékoktól.

Az idei nyáron **a régi, gyengébb minőségű szálláshelyeken, pl. diós ház, már nem kell elhelyeznünk családokat.** Ebben az évben először kísérletet teszünk arra, hogy a mosogatást a családok helyett fiataljaink önkéntes munkában végezzék.

A Családok a Csaláért Egyesület május 29-én közgyűlést tartott, melyen elfogadták a 2005-ös év mérlegét és közhasznúsági jelentését. **Az egyesület a tavalyi évben 610.000 Ft pályázati támogatást nyert** internethozzáférés fejlesztésére és honlap készítésre. Az eredményt a www.schoenstatt.hu lapra kattintva lehet látni és használni. Ezen kívül 641.000 Ft-ot nyert működési költségekre, ezt a munkabérekre fordítottuk. A 2006-os évre **a Veszprém Megyei Önkormányzattól 150.000 Ft pályázati támogatást kaptunk.** Ezt az összeget a gyerekek foglalkoztatásához szükséges felszerelésekre, anyagokra fordítjuk. **Tavaly az 1% felajánlásából 1.172.000 Ft bevételünk származott,** ezt pedig a felépült új szállásépületre fordítottuk.

Tervezessünk együtt! A kápolnánk ólomüveg ablakai kiket ábrázoljanak? Eddig felmerült személyek: Názáreti Szt. Család, Szt. Magyar Királyi Család, Boldog Batthyány-Strattmann László, II. János Pál pápa, Kantenich József atya. Várjuk a családok ötleteit, gondolatait. Szívesen vesszük azt is, ha egyszerűen szavaztok a fentiek valamelyikére.

Örömmel adjuk hírül, hogy **a 2006-os naptárunk eddigi teljes bevétele 1.322.000 Ft, melyet a központ építésére fordítunk.** Köszönjük a vásárlóknak.

Készítsük EGYÜTT a 2007-es Schönstatti falinaptárunkat!

Szeretnénk, hogy újra legyen naptárunk és bevételét közös céljainkra fordítsuk? Akkor tegyetek érte! Még küldhettek fotót, idézetet, történetet következő falinaptárunkhoz az oasis@schoenstatt.hu címre – eddig semmi sem érkezett. Egy schönstatti művészekből álló zsűri választja ki a legjobb alkotásokat Beküldési határidő módosult: 2006. július 30.

*„Ne legyen nyugtalan a szívetek.
Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek.
Atyám házában sok hely van...
Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek...
hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” (Jn. 14, 1-3)*

**Fájó szívvel tudatjuk mindazokkal,
akik ismerték és szerették, hogy**

Papp Sándor,

**aki feleségével együtt 20 éve a Schönstatt-család aktív tagja,
példás türelemmel viselt hosszú betegség után
életének 83. évében hazatért.**

Nincs rá okunk, hogy elköszönjünk Tőled

(Gódány Róbert beszéde, melyet Sándor bácsi temetésén mondott)

Kedves Mária, Alice és ifjabb Mária, kedves hozzátartozók, barátok, gyászoló közösség!

Fáj a szívünk, mert meghalt kedves Sándorunk. Itt van a koporsóban a holtteste, és most temetjük. Ez az esemény egyik része. A másik, hogy szerető, tiszteletteljes kapcsolatban vagyunk és maradunk Vele mint személyiséggel. Vagyunk itt többen, akik az elmúlt két évtized folyamán kapcsolatban lehettünk Vele. Lehetőséget kaptunk arra, hogy megismerjük, szeressük és tiszteljük. Az ő nevükben szabad itt megszólalnom.

Az emberi életnek vannak tartozékai, melyek járulékos tényezők, s a halál közeledtével vagy bekövetkeztével nagyjából értelmüket veszítik. Említek valami egészen banálisat: mit számít ilyenkor, hogy milyen a hajunk színe!

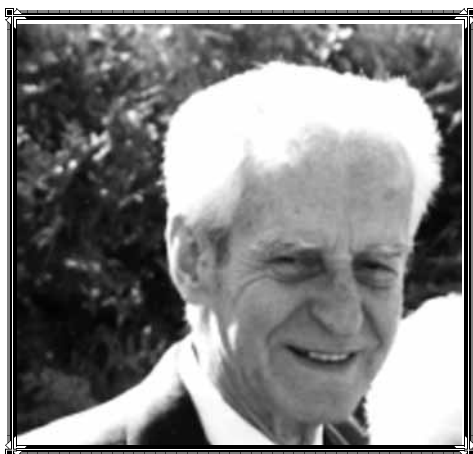
Vannak azonban azok a lényegi tényezők, melyek valódi emberi mi-voltunkat jelentik. Ezek között a legjelentősebb, hogy milyen volt az igazság és a szeretet iránti nyitottsága valakinek.

Sándor, szolgálatkész személyiségnek ismertünk meg. Szolgája azonban a szó legteljesebb értelmében csak egynek voltál: az Istennek. Szeretted és szolgáltad, ahogyan megilleti Őt, a végtelen jóságosat, szeretetreméltót és tökéletest – és értelemszerűen szeretted mindazt, ami Tőle való: a természetet és embertársaidat, akikhez különböző kötődései vannak az embernek, ahogy az az emberi életben lenni szokott. Köztük a legközelebbi családodat, tizenvalahányukat, akiket nem hagytál el most sem, s ennek tudatában keresik és találják is meg Veled az új kapcsolatot.

Velük együtt szeretted a nagyobb családodat, azt, mellyel az istengyermekség tudatos, minden gyarlósággal együtt is őszinte megélésében tartozol együvé.

Húsz évvel ezelőtt érett férfiként ismerhettünk meg, életkorban a legidősebb voltál közöttünk, de milyen fiatal, tanulékony, figyelmes, együtt érző, segíteni, ajándékozni kész, gondos és gondoskodó! Mindez megmarad a közösségünkben nem csupán mint emlék, hanem földi életed folyamodványaként, kihatásaként, mely észrevétlen is hat tovább a földi és égi időszámítás végezetéig.

De megmarad még más értelemben is: ezután is számítunk gondoskodó szeretetedre, hiszen az örök élet részese vagy az Isten szeretetében és az eddiginél is nagyobb közelségében. Sándor, nincs rá okunk, hogy elköszönjünk Tőled, de kérünk, hogy várj és köszönts majd minket az adott időben ott, az Atya házában.

A magyar Schönstatt Családmozgalom sajátos tapasztalata és ajánlása
Európa lelki megújulásáért:

A háziszentély mint apostoli központ

2006. május 5–7. között ülésezett a Schönstatt Európa Családfórum Schönstattban, melyet az idén az osztrák küldöttség szervezett és vezetett. Tíz nemzet képviseltette magát: Ausztria, Belgium, Csehország, Franciaország, Horvátország, Magyarország, Németország, Skócia, Spanyolország és Svájc.

Ahogy a kongresszusokon is, a Családfórum összejövetelein is a legnagyobb érdeklődés a nemzeti beszámolókat kísérte. Együtt örültünk a mozgolódó, fejlődő életnek, a sokféleségben megmutatkozó egységnek, az egyes küldöttségek és családmozgalmak eredetiségének, mely lelkesítően és ösztönzően hatott minden résztvevőre.

A találkozó előtt még idehaza gyűjtöttük a válaszokat a szervezők előzetes kérdéseire: „Mi volt az utóbbi időben különösen érdekes a magyar családmozgalomban? Milyen kezdeményezéseket, folyamatokat észlelünk?” A nemzeti beszámolókra 10 perc jutott és kérték, hogy csak egy fontos dolgot, tapasztalatot emeljünk ki, de ugyanakkor nevezzük meg egy szívügyünket is javaslatként a családok európai együttműködése számára.

Tilmann atyával való megbeszélés alapján a háziszentélyeket emeltük ki. Ez ugyanis jól mutatja az eredetiségünket, a sajátosságunkat és ugyanakkor fontos tapasztalatot és üzenetet is jelent a családmozgalmak számára a jövő Európájában.

Beszámolóinkat tehát így kezdtük: *A Magyar Schönstatt Családmozgalom jellegzetessége abból a szükséghelyzetből eredt, hogy nincs nővérünk és Tilmann atya éveken át kevés időt tudott ránk szánni. Így aztán mindent a családok hordoznak. A mozgalom a közel 100 háziszentélyen nyugszik. A tavaly felszentelt Schönstatt Kápolna pedig a háziszentélyeket foglalja egységbe, azoknak a központja, azokból él; ill. a háziszentélyek az óbudavári szentélynek „mellékkápolnáit” alkotják, amelyekre megújítóan, élte-tően sugárzik ki az új szentély kegyelmi forrása...* Ezután kitértünk még röviden az idén 10 éves Családakadémia tevékenységére mint a háziszentélyek, a házaspárok, az előadók kifelé irányuló apostoli munkájára.

Ezután felírtuk egy lapra üzenetünket Európa számára, melyen ez állt:

A háziszentély mint apostoli központ.

A jelenlevők szerettek volna még többet hallani erről az útról és az apostoli tevékenységről. Annál is inkább, mivel a svájci, a skót, a horvát és a cseh küldöttségek is az új terveik és próbálkozásaik között beszéltek a Családakadémiáról. Ez az érdeklődésük nem maradt kielégítetlen, mivel szombat este, mely az új apostoli kezdeményezések részletesebb bemutatásával kezdődött, Tilmann atya kb. 20 perces nagyszerű összefoglalót adott arról, hogy a családok háziszentélyét hogyan lehet kis apostoli Schönstatt-központként felfogni és megélni.

A háziszentély mint apostoli központ *Tilmann atya összefoglalója*

Feladatunk, hogy az apostolkodást életformává alakítsuk. Hogyan? A Jóisten kézbe vesz minket és eszközként használ arra, hogy más embereket megérintsen. Általunk megérinti a gyermekeinket, a házastársunkat, mindazokat, akik a házukba betérnek... Így az apostolkodás életformánkká válik.

Az állandó apostolkodásnak két összetevője van:

❖ **Az egyik az egyéniségünk.**

Isten azért teremtett olyanak, amilyen vagyok, mert eszközként akar használni, hogy másokat megérintsen. Ha pl. a házastársam bosszankodik miattam, mit mondjak neki? – Isten miattad, számodra teremtett engem ilyennek. Egyrészt, mert szeretne néha örömet okozni neked, másrészt, hogy neveljen.

Isten általam egészen eredeti apostolkodást valósít meg. Nem hasonlítgatom magamat másokhoz, személyiségem határozza meg, jellemzi az apostolkodásom útját. ” Nem hasonlítgatom magamat másokhoz, személyiségem határozza meg, jellemzi az apostolkodásom útját. ”
 Vannak emberek, akik egészen nyugodtak. Ha összedől felettük a ház, azt hiszik, valaki kopogott és azt mondják: Tessék! Ezek a flegmák. Az emberek manapság különösen vonzódnak azokhoz, akik nyugodtak, mert örült világban élünk. Persze örülünk a kolerikusoknak is és mindent megbocsátunk nekik... Ha pl. melankolikusként szenvedek attól, hogy nem tudok olyan csodálatosan beszélni, mint egy szangvinikus, akkor még nem ismertem fel a küldetésemet. Tehát a másik emberért vagyok ilyen!

Ezenfelül van valami többlet: egyéniségünknek megfelelően mindannyiunknak van egy egészen személyes kapcsolathálója. Egészen eredeti személyes baráti kör vesz körül, és az apostolkodásunknak ők az első címzettjei. Ez az apostolkodás nagyon hatékony a személyes kapcsolat miatt.

Az apostolkodásunkat az egyéniségünk hordozza. Létezik egy áramlás, mely kiindul belőlem, majd visszatér hozzám. Ez az áramlás állandóan tart és folyik minden síkon, nemcsak vallásos dolgokban. Ez az emberi kommunikáció áramlása. A szeretet áramlása. Akik a baráti körömhöz tartoznak, érzik ezt az áramlatot. A szeretet-kapcsolat egyik előfeltétele az apostolkodásnak.

Amikor gyenge az ember, kevesen szeretik. Amikor megerősödik, akkor nagyon sokan, mert a Jóistennel való kapcsolata erős. Isten a Vele közeli kapcsolatban lévő ember által mutatja meg szeretetét. Kentenich atya lelki háttere, lelkierője nagyon nagy volt. Nagyon sok olyan embert is szeretett, akiket mi nem tudunk, nem akarunk szeretni.

Tehát Isten egész személyiségünket az apostolkodásra teremtette. Úgy, ahogy vagyok, Isten eszköze vagyok. A Jóisten úgy szeretne engem használni, amilyen vagyok, mindazzal együtt, ami kiáramlik belőlem. Egy tanár ezt nem teheti meg. Nem hagyhat ki egyetlen témát, anyagrészt sem. Egy mérnök sem viselkedhet így, de egy apostol igen! Az apostolkodásban a szívünk szenvedélyes érzéseivel együtt veszünk részt.

❖ **A második: a házunk egy kis Schönstatt-centrum.**

Mindaz, ami körülvesz az otthonunkban – mindenhol, ahol a Szűzanya lakik – egy kis „Schönstatt-centrumot” alkot, melyhez hozzátartozik a szentély (ez a háziszentélyünk) és egy képző központ (ez a nappali szobánk). Jönnek hozzánk emberek, beszélgetünk egymással és velük, játszunk a gyerekekkel, majd megint barátok kopognak be hozzánk, és újra beszélgetünk – nem feltétlenül vallásos témákról! Így megtapasztalják a szeretetünket, a látásmódunkat, megérik, hogy jónak találjuk őket, érzik, hogy örülünk az eredetiségüknek, és így könnyebben tudnak hinni a Jóistenben.

Az apostolkodásunknak tehát két összetevője van: Egyrészt létezik körülöttünk egy baráti kör, akik számára időt szakítunk. Ez a jövő apostolkodása. Kentenich atya ezt az „élő kapcsolatok szervezetének” nevezte; a másik pedig a házunk.

A házunk egy kis apostoli központ. A házaink egészen különbözőek lehetnek. Az egyik házban pl. az egyetemisták találkoznak. A másikban a lelki betegek, ahol mindig vigasztalnak és erősítgetnek valakit. Van, ahol az anyák találkoznak, máshol a háziasszony kosztümöt visel, mert külföldi mérnökök jönnek látogatóba... Az egyes házak személyi környezete mindig más, és ez a személyes apostoli területük. Létezik tehát a kapcsolataink élő szervezete és a saját házunk, az otthonunk.

” Mindaz, ami körülvesz az otthonunkban – mindenhol, ahol a Szűzanya lakik – egy kis „Schönstatt-centrumot” alkot, melyhez hozzátartozik a szentély (ez a háziszentélyünk) és egy képző központ (ez a nappali szobánk).

„Vigyázzó szemetek Schönstattra vessétek!” A családok háza – a családok otthona

A Családfórumon beszámolót hallottunk a német küldöttségtől a Schönstattban található „Családok háza” körüli nehézségekről. A szerteágazó német családmozgalom már évek óta teherként cipeli a lelki gyakorlatos ház fenntartásának, üzemeltetésének gondját. A fő kérdés mégsem ez, hanem a családoknak a szentélyhez és a lelki gyakorlatos házhoz való kötődése, ill.

nem kötődése. **A ház mintha elvesztette volna a lelkét, az otthonos légkörét és keresi a küldetését.**

Hogyan történt ez? – kezdtük kutatni. – Illetve hogyan biztosítják más Schönstatt-központokban a lelki otthonosságot?

Kezdetől fogva minden schönstatti közösség azon volt, hogy legyen nekik Schönstattban egy saját helyük, otthonuk, lelki középpontjuk. Természetesen a családok is ezen fáradoztak, és nagy áldozatok és erőfeszítések árán sikerült is felépíteniük a „*Családok szentélyét*” (Heiligtum der Familie) és a „*Családok házá*t” („Haus der Familie”). Egy modern, jól felszerelt, minden igényt kielégítő lelkigyakorlatos házat építettek tágas konferenciateremmel, közösségi termekkel, étteremmel, konyhával és a gyerekeknek játszótérrel. Párhuzamosan akár több „családnapot” is lehet itt tartani. Az építők nagylelkűen arra szentelték fel a komplexumot, hogy ez **nemcsak a németországi családmozgalomnak, hanem a határokon túli nemzeti schönstatt családmozgalmaknak is az otthona lesz Schönstattban.** Vagyis ha egy család Schönstattba látogat, akkor legyen itt is egy otthona.

Már a hely kiválasztásakor és az építkezéskor becsúsztak hibák. A szentély és a ház is egy meredek domboldalon épült. Nem tudták egymás mellé építeni őket, a szentély a nagy háztól a szerpentinszerű műúton mintegy 350 m távolságra van, amit a jelentős szintkülönbség még tovább nehezít. (Kb. hasonló a helyzet ahhoz, ahogy jelenleg vagyunk Óbudaváron.) A családnapokon a szentély nem képez egységet a házzal; túl messze van ahhoz, hogy az előadások szünetében be lehessen térni imádkozni; hogy a reggeli és esti imát ott lehessen tartani... További nehézséget okoz, hogy a meredek domboldal miatt a gyerekek számára nincs a közelben elég tér a játékhoz.

E „technikai” jellegű nehézségeken túl azonban a fő nehézséget talán mégis az okozza, hogy elveszett az otthonos, a személyesen befogadó légkör. Természetesen mindig nagyon jó, készséges, barátságos gondnokokat szerződtettek, és a kiszolgálás, az ellátás első osztályú volt. De hiányzott valaki, aki ott lakva mint anya vagy apa az otthonosságról gondoskodott volna.

A Családfórumon részt vevő Mária-nővérekkel is beszélgettünk erről. Szerintük egy nővér kellene, aki ott él, és akinek az lenne a feladata, hogy a családokat „hazavárja”. Esetleg egy erre hivatott, alkalmas házaspár is képes volna rá – mondták.

Tavaly az egyik atya mesélte, hogy Paraguayban sincsenek nővérek a szentélynél, és az egész népes mozgalmat – a szentéllyel és a lelkigyakorlatos házzal együtt – ott is a családok hordozzák. Ráadásul mindenki nagyon szegény. A családoknak kellett mindent megszervezniük. Pl: szerveztek egy család-közösséget, akik a „Szentély őrői”-ként egymás közt beosztva gondoskodnak arról, hogy mindig legyen valaki a szentélyben. Nemcsak a konkrét feladat elosztásával törődnek, hanem e közösségnek a hivatásával, küldetésének, eszményének kidolgozásával, éltetésével, ápolásával is.

További nehézséget jelent a németországi családmozgalomban tapasztalható generációs hézag. Vagyis az építő-alapító generáció kiöregedett és nem tudták átadni a házat az utánuk következő generációnak...

A családmozgalom fejlődése és egyházmegyei tagozódása oda vezetett, hogy több egyházmegyében is építettek saját Schönstatt-központot. Ez közelebb volt, ide jártak különböző rendezvényekre, családnapokra, jobban kötődtek hozzá, és ennek a fenntartása is jelentős gondot jelentett. Ezért **az új, fiatal családoknak a schönstatti ház és szentély idegen maradt, nem alakult ki kötődés.**

Most azon fáradozik a német családmozgalom vezetősége, hogy a szentélyt áttelepítsék a nagy ház közelébe, hogy megszüntessék a különállását. Rengeteg munka és vesződség, de sokat beszélnek róla a családokkal, és így növekszik az érdeklődés, a felelősség és az egység közöttük.

Hála Istennek nálunk nincsenek ilyen problémák, hiszen mi még csak most építjük a saját központunkat, és a családoknak is erős a kötődése Óbudavárhoz és a szentélyhez. Az alapkövetételekor 2006. április 2-án az „Alapító Levélben” az egyik leghangsúlyosabb tapasztalatunk és vágyunk így kapott hangot: Az itt felépülő központban szeretnénk megtapasztalni a „meleg befogadást, szeretetteljes kisugárzást; érzékelhető, tömény schönstatti légkört, amittől felfrissül a testünk és a lelkünk. Otthonos környezetet szeretnénk, hagyományos óbudavári lelkületet, magyaros családnapokat magunk, gyermekeink és unokáink számára.” Vagyis mindazt, amit eddig is átélhettünk Óbudaváron.

Mindezt Schönstattban a Családok Szentélyét és Házát építő család-közösség is így érezte és gondolta ezelőtt kb. negyed évszázada. Fájdalmas tapasztalat, hogy ez idővel mégis elveszhet. **De talán lehet erről előre is gondoskodni, nehogy mi is így járjunk?!**

Fiatalok Oázisa!!!

Építkezni kezdtem

z első Szeretetszövetséget 14 évesen kötöttem meg a Szűzanyával a még épülő kápolnában, melynek akkor még teteje sem volt, csak falak és téglakupacok mindenhol. Ezután éreztem, hogy én is elkezdtem egy építkezést.

Ismerve magamat, hogy szívesen hajlok búskomorságra, szomorúságra és arra, hogy szürkének lássam a világot, megkértem a Szűzanyát, hogy segítsen nekem ezen változtatni.

Nagyon sokat küzdöttem magammal, és mégsem sikerült. Nem értettem, hogy miért!

Aztán jött egy óbudavári hétvége, és ott rájöttem, hogy a Szűzanyát a hétköznapiak alatt elfelejtettem. Nem vált mindennapi forrássá számomra! Eltávolodtam Tőle. Számomra maga a Jóisten volt az, aki segít az életem minden kisebb-nagyobb bajában. A felajánló imát azért igyekeztem elimádkozni, hogy mégis legyen valami kapcsolatom Máriával.

Teltek a hónapok, és a helyzet csak annyiban változott, hogy sikerült derűsebben látnom a világot! A Szűzanyához sajnos nem jutottam közelebb. Májusban mindennap jártam litániára, hátha megtalálom Őt, amíg hozzá imádkozunk. Ez idő alatt gondolkodtam el azon, hogy bennem egészen más Mária-kép él, mint azokban az idős nénikben, akikkel együtt

imádkoztuk a litániát! Ha a Szűzanyával igazán nem is, de a nénikkel megtaláltam a közös hangot és fontosak lettünk egymás számára.

Nyár elejére felébredt bennem a vágy, hogy megkössem a második Szövetséget. Megkössem azért, hogy elinduljak, illetve tovább menjek azon az

úton, amely közelebb visz a Szűzanyához. Meg is köthettem július 13-án Óbudaváron, a már felszentelt kápolnában.

Előtte és utána, amíg ott voltam, sokat jártam fel a kápolnába, és nagyon jól éreztem magamat a Szűzanya közelében.

Nyár végén mentem ki Schönstattba is, ahol újra és újra megtapasztalhattam gondoskodását.

Bár hétköznapjaimba még nem mindig sikerül belehelyeznem Őt, de mostanában gyakrabban gondolok Rá, és remélem, hogy majd egyszer elmondhatom, hogy Őt is olyan közel érzem magamhoz, mint Szent Fiát és a Mennyei Atyát.

Milyen diák volt Kentenich atya?

entnich atya nem volt kedvelt diák, mert kritikus kérdéseket tett fel, és ez egy tanár számára nem mindig kellemes.

Vitázott egy professzorával. Szó szót követett, végül a professzor kifogyott az érvekből és azt mondta: Fogadja el, amit mondok, mert ez így van! Erre Kentenich atya azt válaszolta, hogy egy olyan állításnak, amely nincs megokolva, indoklás nélkül is ellene lehet mondani. – Természetesen a professzor nem volt nagyon boldog.

Kentenich atya mesélte, hogy valósággal éhezett az igazságra. Tudni akarta, van-e igazság, és hogyan lehet bebizonyítani. Igazi válságot élt át. Ahová nyúlt az egyházban, mindenütt csupa állítással találkozott és nagyon kevés bizonyítással.

Akkor igen fontos dolgot tapasztalt meg a lelkében: ez pedig a Szűzanyához való kapcsolata volt. Ez megélt valóság volt. Nem gondolat volt, nem olyan igazság, amit bizonyítani kellett, hanem tapasztalat volt.

Ekkor fontos belső döntésre jutott: egyszerűen a Szűzanyára hagyatkozott. Kérte, Ő vezesse. Tudta, bármi lesz is, Ő mutatja az utat. Ezzel új dolog kezdődött el az életében.

Lányhétvége Óbudaváron

Egy szép tavaszi hétvégén (május 12–14.) mi lányok, elmentünk Óbudavárra.

Péntek este mindössze négyen voltunk Böbe nővérrel. Megvacsoráztunk, majd közösen elmentünk sétálni. A célpont az erdei szentély volt. Szürkületben tettük meg felfelé az utat. Amikor felértünk, hatalmas nyugalom költözött a szívünkbe. Az ég keleten néhol egészen vörös volt. A telihold bevilágított mindent, pont ráláttunk a Balatonra. Ezer meg ezer madár énekelt nagy boldogságunkra.

Este a napot a kápolnában zártuk, ahol megköszöntünk mindent Szűzanyánknak. Még beszélgettünk egy kicsit, majd hirtelen még ketten megérkeztek. Bemutakoztunk egymásnak és szép lassan lefeküdtünk.

Másnap a kápolnában énekeltünk, amikor megérkeztek a többiek is. Így a teljes csapattal vonultunk fel az új MHC ház emeletére, ahol megkezdődött a komoly gyakorlat.

A témánk a közösség volt. Kérdésekre próbáltunk együtt válaszolni, pl. Mitől lesz jó egy közösség? Mi kell a jó közösséghez? Előkerültek ilyen fogalmak: erős személyiség, őszinteség, segítőkészség, vidámság...

A hosszú munka után kiegészve mentünk ebédelni.

Az ebéd és egy kis pihenő után újra összegyűltünk barkácsolni. Mindenki nagyon szép dolgokat készített. Közben nagyokat nevtünk, és még jobban megismertük egymást. Ebben persze a finom gumicukor is sokat segített :)

Késő délután elindultunk a kilátóhoz. Itt még többet tudtunk beszélgetni gyaloglás közben. Fönn a kilátóban még fényképeket is készítettünk.

Megtudtuk, milyen lehetőségek vannak Schönstattban, milyen külföldi központokba lehet kimenni és mennyi időre. Mindannyian kigondoltunk akkor valamit, így aztán volt mit tervezgetni a visszafelé vezető úton. Ki hova megy, mikor és kivel? Mennyi időre?

Amikor visszaértünk, megvacsoráztunk, majd újra összegyűltünk egy kis játéokra. Két csapatot alkottunk. Így versenyeztünk egymás ellen. Voltak ügyességi játékok, volt játék, amelyen előkerültek a délelőtti fogalmak a közösségről. Volt játék, amiben kiderült, ki hogyan ismeri a másikat.

Közben még finom baracktortát is ettünk. Este, amikor már nagyon álmosak voltunk, Böbe nővér vezetésével felmentünk a kápolnába egy rövid esti imára. Felajánlottuk magunkat a Szűzanyának. Majd elég hamar lefeküdtünk.

Másnap kicsit korábban keltünk. Elmentünk reggelizni, majd a csomagunkkal együtt rendíthetetlenül elindultunk Nagyvázsonyba misére. Előtte természetesen még bementünk a kápolnába egy rövid fohászra, és újra csak felajánlottuk magunkat Szűzanyánknak.

Amint egyre melegebb lett, egyre nehezebb lett vinni a csomagokat. Aztán félúton felvettek minket az éppen Óbudaváron dolgozó családok, akik kocsival indultak el misére. Így odaértünk, és ezzel a misével zártuk az egész hétvégét.

A fotók illusztrációk, nem azon a hétvégén készültek.

Uram Istenem, egyetlen reményem!
Hallgass meg engem,
nehogy megfáradva ne akarjalak
keresni téged;
add, hogy mindig égő nyugtalansággal
keressem Arcodat!
Te adj erőt kereséshöz,
aki megadtad, hogy megtaláljalak téged,
és reményt adtál,
hogy egyre jobban megtaláljalak.
Előtted van erőm és erőtlenségem:
őrizd meg erőm
és gyógyítsd meg gyengeségemet!
Előtted tudásom és tudatlanságom:
ahol ajtót nyitottál,
engedj belépnem;
ahol bezártad az ajtót,
nyisd meg zörgetésemre!
Emlékezzem rád,
ismerjelek meg és szeresselek téged!
Növeld bennem ezt a hármat,
mígnem teljesen újjáalakítasz engem...
(Szent Ágoston)